

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-106-04

Druk nr 3197
Warszawa, 30 lipca 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

-o ratyfikacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r., Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Dublinie dnia 27 września 1996 r., Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot

**Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r.,
sporządzonego w Brukseli dnia 29
listopada 1996 r. oraz Drugiego
Protokołu do Konwencji o ochronie
interesów finansowych Wspólnot
Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r.,
sporządzonego w Brukseli dnia 19
czerwca 1997 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Sprawiedliwości.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 26 lipca 1995 r. w Brukseli została sporządzona Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, w dniu 27 września 1996 r. w Dublinie został sporządzony Protokół do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., w dniu 29 listopada 1996 r. w Brukseli został sporządzony Protokół w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., a w dniu 19 czerwca 1997 r. w Brukseli został sporządzony Drugi Protokół do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 roku, sporządzonego w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 r..

Po zapoznaniu się z powyższą Konwencją i Protokołami w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- zostały one uznane za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nich zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej Konwencji i Protokołów,
- Postanowienia Konwencji i Protokołów są ratyfikowane, przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane, z uwzględnieniem oświadczenia złożonego stosownie do artykułu 6 ustęp 2 Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli w dniu 27 września 1996 r.,

zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż w przypadku popełnienia przez funkcjonariusza wspólnotowego, będącego cudzoziemcem, przestępstwa poza terytorium Polski, będzie stosować regułę jurysdykcyjną, o której mowa w artykule 6 ustęp 1 litera d, wyłącznie w przypadku, kiedy funkcjonariusz przebywa na jej terytorium i pod warunkiem, że nie postanowiono o jego wydaniu.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie , dnia

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r., Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Dublinie dnia 27 września 1996 r., Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 29 listopada 1996 r. oraz Drugiego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r., Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Dublinie dnia 27 września 1996 r., Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 29 listopada 1996 r. oraz Drugiego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Geneza Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i Protokołów do Konwencji

Postępująca konsolidacja gospodarek Państw Członkowskich oraz utworzenie wspólnego rynku w ramach Unii Europejskiej spowodowały jednocześnie eskalację przestępczości wymierzonej w interesy tej organizacji. Poważne środki finansowe pozostające w dyspozycji organów wspólnotowych stały się celem zorganizowanych grup przestępczych, także tych działających w wymiarze ponadnarodowym. Proceder opierał się w głównej mierze na wykorzystaniu legalnie funkcjonujących mechanizmów stworzonych w założeniu w celu uzyskiwania i przekazywania środków do i z budżetu unijnych jednostek organizacyjnych. Skala działalności przestępczej prowadziła do coraz poważniejszych zakłóceń w funkcjonowaniu tych mechanizmów.

Dostrzegając negatywny wpływ opisanych wyżej praktyk, dokonano identyfikacji czynów, które w sposób najpoważniejszy uderzały w interesy finansowe Unii Europejskiej. Uznano, że należą do nich zwłaszcza oszustwa, sprzeniewierzenia, czynna i bierna korupcja oraz „pranie pieniędzy”. Wskazano również na brak odpowiednio skutecznych międzynarodowych mechanizmów proceduralnych umożliwiających skuteczne zwalczanie tych przestępstw niezależnie od formy czynu, miejsca jego popełnienia oraz obywatelstwa sprawcy. Za niezbędne uznano wprowadzenie czytelnych, wspólnych zasad w ramach prowadzonych postępowań karnych zapewniających z jednej strony ich efektywność, a z drugiej poszanowanie praw procesowych sprawców przestępstw.

W realizacji tych wniosków, od roku 1995 Państwa Członkowskie prowadziły konsekwentną politykę nastawioną na zbliżanie ich ustawodawstw. Jej wynikiem było

przyjęcie Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz trzech protokołów do niej.

Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich przyjęta została na podstawie art. K.3. ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej z Maastricht zawartego dnia 7 lutego 1992 r., w oparciu o akt Rady Unii Europejskiej z dnia 26 lipca 1995 r. (opublikowany w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Nr C 316 z 27 listopada 1995 r.).

Przyjęcie Konwencji podyktowane było w głównej mierze koniecznością wzmocnienia mechanizmów umożliwiających zwalczanie oszustw dokonywanych na szkodę Unii. Uznano, że realizacja tego celu będzie możliwa przez określenie wspólnej definicji oszustwa, częściową harmonizację przepisów dotyczących sankcji przewidzianych za to przestępstwo, uznanie odpowiedzialności osób zarządzających przedsiębiorstwami, ustanowienie jurysdykcji Państw Członkowskich w odniesieniu do takich czynów, wprowadzenie regulacji odnoszącej się do zagadnień ekstradycji i ścigania oraz współpracy, a także uznanie zasady „ne bis in idem”.

Konwencja została ratyfikowana przez wszystkie Państwa Członkowskie i weszła w stosunku do nich w życie w dniu 17 października 2002 r.

Protokół do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich sporządzono na podstawie art. K.3. ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej oraz w oparciu o akt Rady Unii Europejskiej z dnia 27.09.1996 r. (opublikowany w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Nr C 313 z 23 października 1996 r.).

W swoich założeniach Protokół prowadzić miał do wzmocnienia mechanizmów umożliwiających zwalczanie przestępstw korupcyjnych popełnianych przez funkcjonariuszy krajowych i wspólnotowych odpowiedzialnych za przyjmowanie, zarządzanie i dystrybucję pozostających pod ich kontrolą funduszy unijnych.

Uznano, że efektywne ściganie tych czynów zapewnione zostanie przez określenie wspólnej definicji funkcjonariusza, korupcji czynnej i biernej, częściową harmonizację

przepisów dotyczących sankcji przewidzianych za te przestępstwa, a także ustanowienie jurysdykcji Państw Członkowskich w odniesieniu do takich czynów.

Protokół został ratyfikowany przez wszystkie Państwa Członkowskie i wszedł w stosunku do nich w życie w dniu 17 października 2002 r.

Drugi Protokół do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich przyjęty został na podstawie art. K.3 ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej w oparciu o akt Rady Unii Europejskiej z dnia 19.06.1997 r. (opublikowany w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Nr C 221 z 19 lipca 1997 r.).

Przyjęcie Drugiego Protokołu stanowiło kolejny krok ku unifikacji reguł procesowych i materialnoprawnych umożliwiających Państwom Członkowskim skuteczne działania w zakresie zwalczania oszustw dokonywanych na szkodę Wspólnot Europejskich. Uznano, że realizacja wytyczonego celu możliwa będzie m. in. przez przyjęcie wspólnej definicji i określenie reguł odpowiedzialności osób prawnych, częściową harmonizację postanowień dotyczących konfiskaty i prania pieniędzy, a także określenie zasad współpracy Państw Członkowskich i Komisji Europejskiej w przedmiocie zwalczania przestępstw wymierzonych w interesy finansowe Wspólnot Europejskich, przy uwzględnieniu potrzeb w zakresie ochrony danych osobowych podmiotów, których dotyczy postępowanie.

Drugi Protokół został ratyfikowany dotychczas przez 12 Państw Członkowskich: Królestwo Belgii, Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Danii, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Republikę Grecką, Irlandię, Królestwo Niderlandów, Republikę Portugalii, Królestwo Szwecji i Republikę Finlandii.

Protokół w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (dalej: ETS) Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich sporządzono na podstawie art. K.3 ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej oraz w oparciu o akt Rady Unii Europejskiej Nr 97/C 151/01 z

dnia 29 listopada 1996 r. (opublikowany w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Nr C 151 z 20 maja 1997 r.)

Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz Protokół do niej z dnia 27 września 1996 r., ustanowiły ograniczoną kognicję Trybunału Sprawiedliwości obejmującą wyłącznie rozstrzyganie sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz między nimi a Komisją, w zakresie stosowania lub interpretacji postanowień tych instrumentów w sytuacji, gdy nie mogły one zostać rozwiązane w drodze negocjacji. Wkrótce uznano jednak, że właściwość ETS powinna obejmować także zagadnienia związane z interpretacją przepisów ww. instrumentów.

Przyjęcie Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 29 listopada 1996 r. podyktowane było więc potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni przepisów Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz Protokołu do Konwencji, a co za tym idzie zapewnienia jednolitego ich stosowania i w efekcie ułatwienia współpracy sądowej w zakresie objętym tymi instrumentami. Ratyfikowały go wszystkie Państwa Członkowskie.

II. Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich

1. Cel i zakres Konwencji

Celem Konwencji jest poprawa efektywności w zwalczaniu oszustw popełnianych, w wymiarze ponadnarodowym, na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

W realizacji opisanego wyżej celu, Konwencja:

- 1) wprowadza definicję oszustwa jako przestępstwa naruszającego interesy finansowe Wspólnot – Art. 1,
- 2) przewiduje karalność postaci stadialnych i zjawiskowych czynów stanowiących przestępstwo oszustwa – Art. 2,
- 3) reguluje kwestie odpowiedzialności karnej osób zarządzających przedsiębiorstwami – Art. 3,
- 4) określa zasady jurysdykcji w sprawach przestępstw objętych Konwencją – Art. 4,
- 5) reguluje kwestie dotyczące ekstradycji i ścigania – Art. 5,
- 6) określa zasady współpracy państw członkowskich – Art. 6,
- 7) uznaje regułę „ne bis in idem” – Art. 7,
- 8) wskazuje tryb rozstrzygania sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi w zakresie stosowania Konwencji – Art. 8.

W zakresie prawa materialnego Konwencja zobowiązuje strony do uznania za przestępstwo oszustwa, szeregu zachowań opisanych w art. 1, powziętych przez sprawców w celu nieprawnego pozyskania lub wykorzystania środków wspólnotowych lub też pomniejszenia w inny sposób dochodów Wspólnot.

W odniesieniu do wydatków Wspólnot, zgodnie z art. 1(a) Konwencji, oszustwo charakteryzowane jest jako każde świadomie podjęte działanie lub zaniechanie polegające na:

- wykorzystaniu lub przedłożeniu fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, w wyniku czego zostały przekazane i zatrzymane nienależne fundusze pochodzące z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub z budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich, lub

- nieudostępnieniu informacji, stanowiącym pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującym skutek, o którym mowa wyżej, lub
- sprzeniewierzeniu środków na inne cele aniżeli te, na które zostały one przyznane.

W kwestii przychodów Wspólnot, oszustwo charakteryzowane jest jako każde świadome działanie lub zaniechanie polegające na:

- wykorzystaniu lub przedłożeniu fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, skutkiem czego bezprawnie pomniejszono zasoby ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich, lub
- nieudostępnieniu informacji, stanowiącym pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującym skutek, o którym mowa wyżej, lub
- sprzeniewierzeniu legalnie uzyskanej korzyści, powodującym taki sam skutek.

Konwencja zobowiązuje Państwa-Strony do spenalizowania wszystkich opisanych wyżej zachowań w ich prawie wewnętrznym (art. 1 ust. 2). Nakazuje również uznać za przestępstwa czyny polegające na przygotowaniu lub przekazywaniu fałszywych, nieścisłych lub niekompletnych oświadczeń lub dokumentów w celu popełnienia opisanego wyżej oszustwa, chyba że stanowią one według prawa krajowego odrębne przestępstwa lub też są czynami polegającymi na współdziałaniu, nakłanianiu lub usiłowaniu popełnienia oszustwa zgodnie z definicją zawartą w ust. 1 (art. 1 ust. 3).

Konwencja zobowiązuje także Państwa-Strony do zapewnienia, aby ukaraniu podlegały nie tylko dokonanie i usiłowanie czynu, ale również uczestniczenie w jego popełnieniu (ang. participating) oraz nakłanianie do niego.

Kary przewidziane w prawie wewnętrznym za przestępstwo oszustwa powinny, wedle Konwencji, cechować się skutecznością, proporcjonalnością i mieć charakter odstraszący. Przynajmniej w poważniejszych przypadkach ustawa powinna przewidywać kary pozbawienia wolności, które mogłyby stanowić podstawę do ekstradycji. Za poważne przestępstwo Konwencja uznaje każde oszustwo przynoszące sprawcy korzyść majątkową w wysokości nie niższej niż 50 tysięcy euro (art. 2 ust. 1). W przypadku popełnienia przestępstwa, którego wartość nie przekracza 4 tysięcy euro, Państwo Członkowskie może ustanowić za nie sankcje również o charakterze wolnościowym (art. 2 ust. 2).

Konwencja – w art. 3 – zobowiązuje strony do uznania osób zarządzających przedsiębiorstwami lub dowolnych osób w przedsiębiorstwie posiadających prawo podejmowania decyzji lub wykonywania kontroli za podlegające odpowiedzialności karnej w zakresie czynów osób im podlegających, działających w imieniu przedsiębiorstwa – zgodnie z zasadami prawa krajowego.

W zakresie proceduralnym Konwencja przewiduje, że postępowania karne w sprawach o oszustwa popełnione na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich powinny być prowadzone na zasadach określonych w prawie krajowym Państwa Członkowskiego, które wszczęło postępowanie (art. 4).

Państwo-Strona zobowiązane jest ustanowić własną jurysdykcję gdy:

- przestępstwo (uczestniczenie w jego popełnieniu, usiłowanie) zostało popełnione w całości lub częściowo na jego terytorium, w tym także gdy korzyść została osiągnięta na tym terytorium,
- sprawca przebywający na jego terytorium świadomie pomaga lub nakłania do popełnienia takiego oszustwa na terytorium każdego innego Państwa Członkowskiego,
- sprawcą przestępstwa jest obywatel Państwa Członkowskiego, którego to przestępstwo dotyczy, przy czym prawo tego państwa może wymagać, aby czyn podlegał ukaraniu także w państwie, w którym został popełniony.

Konwencja zezwala Państwom Członkowskim na złożenie, przy notyfikacji o implementowaniu jej postanowień, oświadczeń o niestosowaniu ostatniej z ww. podstaw jurysdykcji (art. 4 ust. 2).

W kwestii ekstradycji, Konwencja zobowiązuje Państwa Członkowskie, które nie wydają własnych obywateli, do objęcia krajową jurysdykcją przestępstw oszustwa popełnionych przez ich obywateli za granicą – na terenie innego Państwa Członkowskiego (art. 5 ust. 1). W przypadku odmowy ekstradycji sprawcy jedynie z uwagi na zasadę niewydawania własnych obywateli, Państwo Członkowskie obowiązane jest przekazać sprawę krajowym organom ścigania celem przeprowadzenia stosownego postępowania. Wszelkie dokumenty i inne dowody powinny zostać przekazane temu państwu, które z kolei powinno poinformować państwo wzywające o wszczęciu postępowania i jego wyniku (art. 5 ust. 2).

Państwo Członkowskie nie może odmówić wydania sprawcy państwu wzywającemu jedynie na tej podstawie, że oszustwo popełnione na szkodę interesów finansowych Wspólnot stanowi według jego prawa wewnętrznego przestępstwo o charakterze podatkowym bądź celnym (art. 5 ust. 3).

W przypadku gdy oszustwo dotyczy dwóch lub więcej Państw Członkowskich, powinny one współpracować w zakresie ścigania, prowadzenia postępowania karnego oraz wykonywania kary, w szczególności przez wzajemną pomoc prawną, ekstradycję, przekazywanie i przejęcie ścigania oraz wykonywanie orzeczeń zagranicznych (art. 6 ust. 1).

W przypadku prowadzenia postępowania o ten sam czyn przez więcej niż jedno państwo, powinny one współpracować ze sobą w ustaleniu jurysdykcji wyłącznej jednego z nich, mając na uwadze zasadę koncentracji ścigania (art. 6 ust. 2).

Konwencja wskazuje (art. 7), że w zakresie wykonywania jej postanowień Państwa Członkowskie stosować powinny zasadę „ne bis in idem”, przewidującą zakaz ścigania osoby osądzonej w jednym państwie przez organy innego państwa w sprawie o ten sam

czyn. Warunkiem stosowania zasady jest, aby w przypadku skazania kara została wykonana, była w trakcie wykonywania lub też nie mogła zostać wykonana zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, w którym nastąpiło skazanie (przykładowo w sytuacji upływu okresu przedawnienia wykonania kary).

Konwencja dopuszcza w tym zakresie możliwość złożenia przez Państwo Członkowskie oświadczeń ograniczających zastosowanie art. 7 w trzech przypadkach (art. 7 ust. 2), tj. gdy:

- czyny stanowiące podstawę wyroku sądu zagranicznego zostały popełnione w całości albo w części na jego terytorium. Wyjątek ten nie ma jednak zastosowania, jeżeli czyny zostały popełnione w części na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym wydano wyrok,
- czyny, na podstawie których wydano wyrok zagraniczny, stanowią przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu lub innym równie istotnym interesom tego Państwa Członkowskiego,
- czyny, na podstawie których wydano wyrok zagraniczny, zostały popełnione przez funkcjonariusza państwowego tego Państwa Członkowskiego z naruszeniem spoczywających na nim obowiązków służbowych.

W przypadku sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi, wynikłych na tle interpretacji lub stosowania jej przepisów, Konwencja nakazuje przekazać sprawę Radzie UE, w celu znalezienia rozwiązania, na zasadach przewidzianych w Tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej. W przypadku niemożności wypracowania kompromisu każda ze stron może przedstawić sprawę do rozpatrzenia Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Stosunek prawa polskiego do uregulowań Konwencji

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Konwencją wymaga wprowadzenia w prawie polskim kilku zmian mających na celu pełne implementowanie jej przepisów. Niezbędne modyfikacje dotyczą zagadnień uregulowanych w obszarze prawa karnego materialnego.

Prawo karne materialne:

Analiza porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej w kontekście wymagań nakładanych przez Konwencję, prowadzi do wniosku, że w zakresie prawa karnego materialnego prawo polskie jest zgodne z Konwencją i nie wymaga zmian.

W zasadniczej zgodności z postanowieniami Konwencji pozostają przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) dotyczące definicji oszustwa, które znajdują zastosowanie także do oszustw na szkodę interesów finansowych Wspólnot. W zakresie wydatków przepisem o zasadniczym znaczeniu jest tu art. 297 (w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 18 marca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 69, poz. 626)), statuujący tzw. „oszustwo kredytowe”. Przepis ten zapewnia możliwość ścigania przez krajowe organa wymiaru sprawiedliwości wszystkich postaci oszustwa, o których mowa w art. 1 Konwencji.

Regulację powyższą uzupełniają przepisy o oszustwie (art. 286 Kk) oraz o przywłaszczeniu mienia (art. 284 Kk), zwłaszcza przywłaszczeniu powierzonego mienia (art. 284 § 2 Kk), a także o sprzeniewierzeniu dotacji lub subwencji (art. 82 Kodeksu karnego skarbowego), zapewniając całościową ochronę dobra prawnego, jakim są interesy finansowe Wspólnot Europejskich, w zakresie wydatków. Dwa ostatnie przepisy (art. 284 § 2 Kk i art. 82 Kks) obejmować będą również przypadki niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania dotacji lub subwencji (art. 1(a)(c)).

W zakresie przychodów Wspólnot – mocą ustawy z dnia 24 lipca 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 162, poz. 1569) – wprowadzono szereg regulacji dostosowujących polskie przepisy do postanowień art. 1 ust. 1(b) Konwencji.

W art. 53 § 26a i art. 30a Kks uznano za należność publicznoprawną w rozumieniu Kodeksu karnego skarbowego należności stanowiące dochód budżetu Wspólnot Europejskich lub budżetu zarządzanego przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich. Za podatnika uznano osobę zobowiązaną do uiszczenia należności również do budżetu Wspólnot. Objęto w ten sposób przepisami części szczególnej Kks stany faktyczne, dotyczące należności wspólnotowych.

W zmienionych przepisach art. 54 Kks (uchylanie się od opodatkowania), art. 55 Kks („firmanctwo”), art. 56 Kks (podanie organowi skarbowemu nieprawdziwych danych), art. 76 Kks (narażenie na bezpodstawny zwrot należności podatkowej), art. 86 Kks (przemyt celny), art. 87 Kks (oszustwo celne), art. 88 Kks (naruszenie zasad odprawy czasowej) oraz art. 92 Kks (narażenie na bezpodstawny zwrot należności celnej lub jej umorzenie), wyeliminowano wymóg, by narażenie na uszczuplenie dotyczyło należności Skarbu Państwa lub budżetów samorządu terytorialnego. W związku z tym mogą one obecnie znaleźć zastosowanie także w sytuacjach dotyczących należności budżetów wspólnotowych.

W zgodności z postanowieniami Konwencji pozostają przepisy Kodeksu karnego i Kodeksu karnego skarbowego dotyczące form stadialnych (art. 13 § 1 i 2 Kk, art. 21 Kks – usiłowanie, art. 16 Kk – przygotowanie) oraz postaci zjawiskowych sprawstwa (art. 18 § 1, 2 i 3 Kk, art. 9 § 1 Kks i art. 20 Kks – sprawstwo wykonawcze, podżeganie i pomocnictwo).

Kodeks karny skarbowy, w art. 53 § 28, operuje właściwym jedynie tej ustawie pojęciem „narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej”, które odnosi się zarówno do stadium dokonania jak i usiłowania czynu. Przyjęcie konstrukcji narażenia wynika ze specyficznego charakteru przestępstw skarbowych, gdzie w wielu przypadkach nie dochodzi do faktycznego uszczuplenia należności skarbowej przez co twierdzić można, iż mamy tu do czynienia z usiłowaniem. Z drugiej strony, opisane zachowanie stanowi dokonanie czynu, gdzie zrealizowano czynności wykonawcze, a jedynie skutek w postaci

uszczerplenia faktycznie nie nastąpił. Ustawodawca posługuje się wskazanym pojęciem przy każdym przepisie, który potencjalnie może odnosić się do Konwencji. W art. 54–56 mowa jest o „narażeniu na uszczerplenie podatku”, w art. 76 – o „narażeniu na bezpodstawny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej”, w art. 82 – o „narażeniu na uszczerplenie finansów publicznych”, w art. 86-88 – o „narażeniu na uszczerplenienu należności celnej”, natomiast w art. 92 – o „narażeniu na bezpodstawny zwrot należności celnej lub umorzenie należności celnej należnej do zapłacenia”. Konstrukcja ta, mimo ograniczenia wynikającego z art. 21 Kks (mówi on, że usiłowanie przestępstwa skarbowego zagrożonego karą niższą niż 1 rok pozbawienia wolności lub karą łagodniejszą jest karalne jeżeli kodeks tak stanowi), zapewnia zgodność z odpowiednimi zapisami Konwencji odnoszącymi się do zachowań określonych jako „attempting the conduct”.

Kary przewidziane w art. 297 Kk, art. 286 Kk, art. 284 Kk, art. 270-273 Kk oraz w art. 54-56 Kks, 76 Kks, 86-88 Kks i art. 92 Kks spełniają wymóg skuteczności i proporcjonalności. Mają one także walor odstraszący, co postuluje Konwencja. Każdy z tych przepisów, z wyjątkiem art. 88 Kks (który nie dotyczy wszakże poważnego oszustwa, o którym mowa w art. 2 Konwencji) przewiduje kary pozbawienia wolności. Czyny te stanowią podstawę do ekstradycji.

W kwestii odpowiedzialności przełożonych za czyny podwładnych (Konwencja wskazuje, że zagadnienie to rozstrzygać należy według zasad prawa krajowego) przepisy polskiego prawa karnego statuują odpowiedzialność tych osób na zasadzie art. 18 § 1 Kk i art. 9 Kks (sprawstwo kierownicze i polecające), art. 18 § 2 Kk (podżeganie) i art. 18 § 3 Kk (pomocnictwo) oraz art. 20 Kks.

Przepisy obowiązującego Kodeksu karnego penalizują także przewidziane w Konwencji zachowania polegające na przygotowaniu lub przekazywaniu fałszywych, nieścisłych lub niekompletnych oświadczeń lub dokumentów w celu popełnienia przestępstwa oszustwa (Rozdział XXXIV. Przesłpstwa przeciwko wiarygodności dokumentów – m.in. art. 270 –

falszowanie dokumentów, art. 271 – poświadczenie nieprawdy, art. 272 – wyłudzenie poświadczenia nieprawdy).

Przepisy polskiego prawa karnego ustanawiają też, zgodnie z wymogami Konwencji, krajową jurysdykcję w sytuacjach, gdy przestępstwo zostało popełnione w całości lub częściowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezależnie od obywatelstwa sprawcy (art. 5 Kk, art. 3 § 2 Kks). To samo dotyczy wskazanej w Konwencji sytuacji, gdy sprawca przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej świadomie pomaga lub nakłania do popełnienia oszustwa na terytorium innego Państwa. Również tu zastosowanie znajdują art. 5 Kk i art. 3 § 2 Kks: sprawca (podżegacz i pomocnik) odpowiada za swój czyn, a ten jest niewątpliwie popełniany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dodatkowo, Kodeks karny skarbowy po zmianach wprowadzonych ww. ustawą, w znowelizowanym art. 3 § 5 wprost przewiduje, że Kodeks karny skarbowy stosuje się do obywateli polskich i cudzoziemców, którzy przebywając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nakłaniają lub udzielają pomocy do popełnienia za granicą przestępstwa skarbowego skierowanego przeciwko interesom finansowym Wspólnot Europejskich.

W każdej sytuacji krajową jurysdykcją wymaganą przez Konwencję objęci będą obywatele polscy niezależnie od miejsca popełnienia przestępstwa. Jurysdykcję polską zapewniają w tych przypadkach: art. 109 Kk, art. 3 § 4 Kks oraz znowelizowany art. 3 § 3a Kks dodany w powołanej wyżej ustawie z dnia 24 marca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy. Ten ostatni przepis przewiduje objęcie jurysdykcją krajową obywatela polskiego w razie popełnienia za granicą przestępstw skarbowych, skierowanych przeciwko interesom finansowym Wspólnot Europejskich i to niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa skarbowego.

Polskie przepisy zapewniają również jurysdykcję krajową w sytuacji, gdy sprawca będący obcokrajowcem popełnia za granicą czyn, skutkiem którego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osiągnięta zostaje korzyść majątkowa. Sytuację tę reguluje art. 112 pkt 5 Kodeksu karnego (w brzmieniu ustalonym wskazaną wyżej ustawą z dnia 18 marca 2004 r. o

zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń).

W kwestii ekstradycji Rzeczypospolita Polska, nie wydając własnych obywateli, przewiduje jednocześnie ściganie czynów popełnionych przez nich za granicą (art. 109 Kk, art. 3 § 3 a Kks oraz art. 3 § 4 Kks). Zapisy te wypełniają wymóg art. 5 ust. 1 Konwencji. Wskazać przy tym należy, że problem ekstradycji w stosunkach z Państwami Członkowskimi przestał być aktualny po wejściu w życie, z dniem 1 maja 2004 r., przepisów Kodeksu postępowania karnego (w brzmieniu ustalonym wspomnianą wyżej ustawą z dnia 18 marca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń) implementujących Decyzję Ramową Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedurach przekazania między Państwami Członkowskimi.

W kwestii stosowania zasady „ne bis in idem” (art. 7 Konwencji), odpowiednie rozwiązanie zawiera przepis art. 114 § 3 pkt 3 Kk (w brzmieniu ustalonym powołaną wyżej ustawą z dnia 18 marca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń) który stanowi, że orzeczenie wydane przez sądy państw obcych stanowi przeszkodę do wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego o to samo przestępstwo przed sądem polskim, jeżeli wynika to z wiążącej Rzeczypospolitą Polską umowy międzynarodowej. Umową taką będzie omawiana Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

Również ustawa – Kodeks karny skarbowy – po przyjęciu nowego zapisu art. 114 Kodeksu karnego – zapewnia realizację zasady „ne bis in idem”, o której mowa w art. 7 Konwencji. Art. 20 Kodeksu karnego skarbowego zawiera bowiem odesłanie do przepisu art. 114 Kodeksu karnego i nakazuje stosować go odpowiednio do przestępstw skarbowych.

Prawo karne procesowe

Procedura karna obowiązująca w Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga dokonania jakichkolwiek zmian, zapewniających zgodność z postanowieniami Konwencji.

W zakresie prawa karnego procesowego rozważenia wymagają jednakże przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) odnoszące się do zagadnienia ekstradycji obywatela państwa obcego (art. 5 ust. 3 Konwencji). Konwencja w tym zakresie wyklucza odmowę wydania sprawcy państwu wzywającemu z powołaniem się na to, że oszustwo popełnione na szkodę interesów finansowych Wspólnot stanowi według prawa wewnętrznego państwa wezwanego przestępstwo o charakterze podatkowym bądź celnym. Tymczasem przepisy Kodeksu postępowania karnego w art. 604 § 2 pkt 6 wprost przewidują możliwość odmowy ekstradycji „jeżeli przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, jest przestępstwem o charakterze skarbowym”. Wskazać jednak należy, że po ratyfikacji omawianej Konwencji, ww. przepis nie będzie miał zastosowania, zgodnie bowiem z art. 615 § 1 Kpk w jego miejsce stosowane będą wprost odnośne zapisy Konwencji. Mając powyższą okoliczność na uwadze, Rzeczypospolita Polska nie odmówi ekstradycji na wymienionej wyżej podstawie.

W odniesieniu do określonego w art. 5 ust. 2 Konwencji obowiązku wszczęcia postępowania karnego w przypadku odmowy ekstradycji własnego obywatela, jego realizację zapewniają przepisy art. 10, art. 303, art. 305 Kpk.

W kontekście realizacji określonej w art. 7 Konwencji zasady „ne bis in idem”, należy dokonać analizy art. 17 Kpk wskazującego ujemne przesłanki procesowe, których wystąpienie skutkuje podjęciem decyzji o odmowie wszczęcia lub umorzenia postępowania. Przyjąć należy, że przepis ten w § 1 pkt 11 wskazujący na „inne okoliczności wyłączające ściganie”, umożliwi podjęcie stosownej decyzji procesowej w przypadku wydania orzeczenia odpowiednich organów Państw Członkowskich co do tego samego czynu tej samej osoby. Teza ta jest aktualna zwłaszcza w kontekście prymatu zapisów Konwencji przed regulacjami krajowymi. Tak więc art. 17 § 1 pkt 11 Kpk na

gruncie procesowym, skorelowany na gruncie prawa materialnego z art. 114 Kk w jego nowym kształcie, zapewnią pełną realizację omawianej zasady.

Przepisy Kodeksu karnego skarbowego zapewniają zgodność z Konwencją w wyżej wymienionym zakresie, przez zawarte w art. 113 odesłanie, nakazujące odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe.

III. Protokół do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich

1. Cel i zakres Protokołu

Celem Protokołu jest poprawa efektywności w zakresie zwalczania, zagrażających interesom finansowym Wspólnot, przestępstw korupcji wśród funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich oraz funkcjonariuszy państw członkowskich.

W realizacji opisanego wyżej celu, Protokół:

- 1) przyjmuje jednolity katalog definicyjny odnoszący się do pojęć: „funkcjonariusz”, „funkcjonariusz wspólnotowy”, „funkcjonariusz krajowy” – Art. 1,
- 2) definiuje pojęcia korupcji biernej – Art. 2 oraz czynnej – Art. 3,
- 3) zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia karalności przestępstw korupcyjnych popełnianych przez członków Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości oraz Trybunału Obrachunkowego – Art. 4,
- 4) odnosi się do kwestii kar za czyny stanowiące przestępstwa korupcyjne – Art. 5,
- 5) reguluje zagadnienie jurysdykcji – Art. 6,
- 6) zawiera odniesienia do Konwencji o ochronie interesów finansowych WE w zakresie odpowiedzialności osób zarządzających przedsiębiorstwami za czyny podwładnych,

objęcia jurysdykcją krajową czynów popełnionych przez obywateli Państwa Członkowskiego za granicą, wszczęcia postępowania karnego w przypadku odmowy ekstradycji własnego obywatela, zapewnienia pełnej współpracy prawnej w sytuacji gdy czyn dotyczy co najmniej dwóch Państw-Sygnatariuszy Konwencji, a także realizacji zasady „ne bis in idem” – Art. 7,

- 7) wskazuje tryb rozstrzygania sporów pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy nimi i instytucjami Unii Europejskiej w zakresie stosowana Konwencji – Art. 8.

W zakresie prawa materialnego Protokół zobowiązuje strony do traktowania jako funkcjonariusza, każdego funkcjonariusza wspólnotowego lub krajowego oraz funkcjonariusza krajowego każdego innego Państwa Członkowskiego. Odnosnie pojęcia „funkcjonariusza krajowego” Protokół odsyła do definicji „funkcjonariusza” lub „funkcjonariusza publicznego” w rozumieniu krajowego prawa karnego Państwa Członkowskiego.

Protokół wskazuje dwie postaci korupcji – czynną i bierną oraz podaje ich zakres definicyjny.

Za korupcję bierną uznaje on umyślne działanie funkcjonariusza, który bezpośrednio lub pośrednio żąda lub otrzymuje korzyści dowolnego rodzaju dla siebie lub osoby trzeciej lub przyjmuje obietnicę takiej korzyści w zamian za podjęcie działania lub powstrzymanie się od czynności wynikającej z jego obowiązku, lub wykonanie swojej funkcji z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza, skutkujące lub mogące skutkować uszczerbkiem dla interesów finansowych Wspólnot Europejskich (art. 2).

Korupcją czynną w rozumieniu Protokołu jest natomiast umyślne działanie jakiegokolwiek osoby w postaci złożenia obietnicy lub przekazywania, w sposób bezpośredni lub pośredni, korzyści dowolnego rodzaju, funkcjonariuszowi lub osobie trzeciej, w celu nakłonienia go do działania lub zaniechania wykonania jego obowiązków lub wykonania

jego funkcji z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza, skutkujące lub mogące skutkować uszczerbkiem dla interesów finansowych Wspólnot Europejskich (art. 3).

Protokół zobowiązuje strony do spenalizowania w wewnętrznym porządku prawnym zachowań stanowiących przestępstwa biernej i czynnej korupcji (art. 2.2 oraz 3.2).

Wymaga też zapewnienia, aby ukaraniu podlegały nie tylko dokonanie i usiłowanie czynu, ale również uczestniczenie w jego popełnieniu (ang. participating) oraz nakłanianie do niego (art. 5). Państwa Członkowskie zobligowane są jednocześnie do zapewnienia karalności przestępstw korupcyjnych popełnianych przez urzędników wspólnotowych oraz przez i w stosunku do członków Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości oraz Trybunału Obrachunkowego (art. 4).

Kary przewidziane w prawie wewnętrznym za przestępstwo czynnej i biernej korupcji powinny, wedle Protokołu, cechować się skutecznością, proporcjonalnością i mieć charakter odstrasżający. Przynajmniej w poważniejszych przypadkach ustawa powinna przewidywać kary pozbawienia wolności, które mogłyby stanowić podstawę do ekstradycji (art. 5).

Protokół, w art. 7, zawiera szereg odniesień do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., w tym zwłaszcza do art. 3 (zobowiązującego strony do uznania osób zarządzających przedsiębiorstwami lub innych, posiadających prawo podejmowania decyzji lub wykonywania kontroli, za podlegające odpowiedzialności karnej w zakresie czynów osób im podlegających, działających w imieniu przedsiębiorstwa) oraz art. 9 (zezwalającego Państwom Członkowskim na dalej idące uregulowania prawne zagadnień zawartych w Protokole).

W zakresie proceduralnym, Protokół przewiduje, że postępowania karne w sprawach o korupcję powinny być prowadzone na zasadach określonych w prawie krajowym Państwa Członkowskiego, które wszczęło postępowanie. Podobnie rzecz się ma z kwestią ustalenia właściwości organów je prowadzących.

Państwo-Strona zobowiązane jest ustanowić własną jurysdykcję, gdy (art. 6 Protokołu):

- przestępstwo zostało popełnione w całości lub częściowo na jego terytorium,
- osoba, która popełniła przestępstwo jest jednym z jego obywateli lub funkcjonariuszy,
- przestępstwo zostało popełnione przeciwko funkcjonariuszowi lub członkowi Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego, który jest ich obywatelem,
- osoba, która popełniła przestępstwo jest funkcjonariuszem w instytucji Wspólnot Europejskich lub jednostki powołanej zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie, która posiada swoją główną siedzibę w danym Państwie Członkowskim.

Protokół zawiera szereg odesłań m.in. do art. 5, art. 6 i art. 7 Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

W przypadku sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi, wynikłych na tle interpretacji lub stosowania jej przepisów, Protokół nakazuje (w art. 8) rozstrzygać je w konsultacjach dwustronnych, a w przypadku niemożności wypracowania kompromisu – w toku procedury koncyliacyjnej z udziałem Rady Unii Europejskiej, w ostateczności wskazując na możliwość przedstawienia sprawy Trybunałowi Sprawiedliwości. Trybunał jest też właściwy w rozstrzyganiu sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją Europejską.

Protokół przewiduje możliwość składania zastrzeżeń tylko w kwestii jurysdykcji (art. 6 ust. 2). Co do wyjątków od stosowania zasady „ne bis in idem” – wszelkie oświadczenia złożone w tym przedmiocie na mocy postanowień Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich stosuje się również do Protokołu (art. 7 ust. 2).

2. Stosunek prawa polskiego do uregulowań Protokołu

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Protokołem do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich nie wymaga wprowadzenia w prawie polskim zmian, mających na celu pełne implementowanie jej przepisów. Rozważenia wymagają regulacje zawarte w prawie karnym materialnym i procesowym.

Prawo karne materialne:

Analiza porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej w kontekście wymagań nakładanych przez Protokół prowadzi do wniosku, że zmiany prawa karnego materialnego nie są w polskim prawie potrzebne.

W zgodzie z postanowieniami Protokołu pozostają przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny dotyczące definicji funkcjonariusza publicznego (art. 115 § 13 Kk) oraz osoby pełniącej funkcję publiczną (art. 115 § 19 Kk), korupcji czynnej i biernej (art. 228 i art. 229 Kk uzupełnione o art. 230, art. 230a i art. 231 Kk), postaci sprawstwa (art. 18 § 1, 2 i 3 Kk), kar za przestępstwa korupcyjne (art. 228-231 Kk), odpowiedzialności przełożonych za czyny podwładnych (Konwencja, do której odsyła Protokół wskazuje, że zagadnienie to rozstrzygać należy według zasad prawa krajowego – art. 18 § 1 – sprawstwo kierownicze i polecające, § 2 – podżeganie i § 3 – pomocnictwo).

Wymienione wyżej przepisy zapewniają karalność wszystkich form stadialnych i zjawiskowych przestępstw korupcyjnych popełnianych zarówno przeciwko lub przez funkcjonariuszy krajowych jak i wspólnotowych, włączywszy w to członków Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego.

Kary przewidziane w art. 228-231 Kodeksu karnego spełniają wymóg skuteczności i proporcjonalności. Mają one także walor odstrasżający, co postuluje Protokół. Każdy z

tych przepisów przewiduje kary pozbawienia wolności. Czyny te stanowią również podstawę do ekstradycji.

Jak wspomniano w części uzasadnienia dotyczącej Konwencji, polski Kodeks karny zawiera odpowiednie przepisy ustanawiające krajową jurysdykcję w sytuacji gdy przestępstwa zostały popełnione w całości lub częściowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezależnie od obywatelstwa sprawcy (art. 5 Kk). W każdej sytuacji krajową jurysdykcją objęci będą obywatele polscy i funkcjonariusze niezależnie od miejsca popełnienia przestępstwa (art. 109 Kk). Rzeczpospolita Polska będzie miała zapewnioną jurysdykcję również w razie popełnienia (także za granicą) przestępstwa wobec polskiego funkcjonariusza lub członka Komisji Wspólnot Europejskich, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego, który jest jednocześnie polskim obywatelem – tak przez obywatela polskiego (art. 109 Kk), jak i cudzoziemca (art. 110 § 1 Kk).

Nie w każdej sytuacji jurysdykcją krajową objęci byłiby natomiast funkcjonariusze zatrudnieni w instytucjach Wspólnot Europejskich, które ewentualnie miałyby swoją główną siedzibę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku bowiem, gdy funkcjonariusz taki byłby cudzoziemcem, a czyn (inny niż opisany dyspozycją art. 110 Kk) popełniłby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, polskie organy pozbawione byłyby jurysdykcji. Zmiana przepisów o jurysdykcji nie jest jednak konieczna z uwagi na możliwość złożenia w tym przedmiocie stosownego oświadczenia, na co zezwala art. 6 ust. 2 Protokołu. Propozycję jego treści przedstawiono w końcowej części uzasadnienia.

W kwestii ekstradycji (art. 5 Konwencji, do którego odsyła Protokół) oraz stosowania zasady „ne bis in idem” (art. 7 Konwencji) na potrzeby niniejszego Protokołu, istnieje również zgodność prawa polskiego z wymogami umowy międzynarodowej, co zostało szczegółowo omówione w uzasadnieniu wniosku dotyczącego samej Konwencji.

Prawo karne procesowe:

Procedura karna regulowana przepisami ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego również pozostaje w zgodzie z zapisami Protokołu.

W odniesieniu do określonego w art. 7 Protokołu (odsyłającego do art. 5 ust. 2 Konwencji) obowiązku wszczęcia postępowania karnego w przypadku odmowy ekstradycji własnego obywatela, jego realizację zapewniają przepisy art. 10, art. 303 oraz art. 305 Kpk.

Kwestia zgodności prawa polskiego z art. 7 Konwencji dotyczącym realizacji zasady „ne bis in idem”, do którego odsyła Protokół (w art. 7), została szczegółowo omówiona w części dotyczącej samej Konwencji.

IV. Drugi Protokół do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich

1. Cel i zakres Drugiego Protokołu

Celem Drugiego Protokołu jest poprawa efektywności w zakresie zwalczania przestępstw (głównie korupcji, oszustw i „prania pieniędzy”) na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich, popełnianych w wymiarze ponadnarodowym, przez osoby fizyczne i prawne.

W realizacji opisanego wyżej celu Drugi Protokół:

- 1) wprowadza definicję osoby prawnej oraz określa zakres pojęciowy wyrażeń „oszustwo”, „korupcja czynna”, „korupcja bierna” i „pranie dochodów” – Art. 1,
- 2) przewiduje karalność zachowań polegających na praniu dochodów pochodzących z przestępstwa – Art. 2,

- 3) reguluje kwestie odpowiedzialności karnej osób prawnych za czyny godzące w interesy finansowe Wspólnot Europejskich w postaci oszustwa, czynnej korupcji oraz „prania pieniędzy” – Art. 3,
- 4) określa sankcje za przestępstwa popełniane przez osoby prawne – Art. 4,
- 5) określa zasady zajęcia i konfiskaty przychodów i przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub służących do jego popełnienia – Art. 5,
- 6) zawiera zakaz powoływania się na podatkowy lub celny charakter przestępstwa jako podstawę odmowy wykonania wniosku o pomoc prawną – Art. 6,
- 7) określa zasady współpracy Państw Członkowskich z Komisją Europejską – Art. 7,
- 8) określa zasady odpowiedzialności Komisji w zakresie ochrony danych osobowych i innych informacji – Art. 8 i 9,
- 9) określa zasady przekazywania tych danych do innych Państw Członkowskich oraz państw trzecich – Art. 10,
- 10) zawiera odniesienia do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich – Art. 12,
- 11) wskazuje tryb rozstrzygania sporów pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie stosowania Drugiego Protokołu – Art. 13,
- 12) przewiduje możliwość składania przez podmioty zainteresowane skarg na decyzje Komisji do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w zakresie postępowania z danymi osobowymi tych podmiotów – Art. 15.

W zakresie prawa materialnego Drugi Protokół zawiera szereg definicji, nakazując stronom ich jednolite stosowanie (art. 1). W przypadku pojęcia „oszustwa” odsyła on do definicji zawartej w Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r. Definiując „korupcję czynną” i „bierną” zawiera z kolei odwołanie do

Protokołu do tej Konwencji z dnia 27 września 1996 r. W kwestii definicji osoby prawnej, Drugi Protokół odsyła natomiast do stosownych uregulowań krajowych Państw Członkowskich. Pojęcie „prania pieniędzy” definiuje z kolei przez odesłanie do określenia zawartego w Dyrektywie Rady 91/308/EWG z dnia 10.06.1991 roku w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do „prania pieniędzy”. W kontekście Drugiego Protokołu pojęcie to dotyczy korzyści uzyskiwanych z co najmniej poważnych oszustw oraz przestępstw czynnej i biernej korupcji.

Drugi Protokół zobowiązuje strony do uznania za przestępstwo, na zasadach określonych w ich prawie wewnętrznym, zachowań polegających na „praniu pieniędzy” (art. 2).

W zakresie odpowiedzialności osób prawnych (art. 3) Drugi Protokół wskazuje, że penalizacji powinny podlegać przestępstwa oszustwa, czynnej korupcji oraz „prania pieniędzy”, popełniane w interesie tych podmiotów przez osoby fizyczne – działające indywidualnie bądź wchodząc w skład organu danej osoby prawnej – pełniące funkcje kierownicze na podstawie:

- pełnomocnictwa do jej reprezentowania lub
- uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu tej osoby prawnej, lub
- uprawnienia do sprawowania kontroli w obrębie tej osoby prawnej.

Prawo krajowe Państwa Członkowskiego przewidywać ma odpowiedzialność karną osoby prawnej również w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony wskazanych wyżej osób umożliwił podwładnemu popełnienie oszustwa, przestępstwa czynnej korupcji lub „prania pieniędzy” na rachunek tej osoby prawnej.

Osoby prawne powinny podlegać odpowiedzialności karnej zarówno za dokonanie i usiłowanie czynu, jak również z tytułu uczestniczenia przez sprawców w jego popełnieniu (ang. participating) oraz nakłaniania do niego.

Drugi Protokół wskazuje, że odpowiedzialność osoby prawnej nie wyłącza możliwości prowadzenia postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym będącym sprawcami, podżegaczami lub pomocnikami do ww. przestępstw.

Sankcje przewidziane w prawie wewnętrznym wobec osób prawnych (art. 4) powinny, wedle Drugiego Protokołu, cechować się skutecznością, proporcjonalnością i mieć charakter odstrasżający. Obejmować one powinny karę grzywny, karę pieniężną oraz ewentualnie inne sankcje, do których Drugi Protokół przykładowo zalicza:

- odebranie uprawnień do korzystania ze świadczeń lub pomocy publicznej,
- terminowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej,
- oddanie pod nadzór sądu,
- sądowy nakaz rozwiązania.

W celu pozbawienia sprawców korzyści pochodzących z przestępstwa, Drugi Protokół (w art. 5), zobowiązuje Państwa-Strony do wprowadzenia przepisów umożliwiających zajmowanie i konfiskatę przychodów i przedmiotów służących do popełnienia przestępstw oszustwa, korupcji czynnej i biernej oraz „prania pieniędzy”. W razie niemożności orzeczenia przepadku ww. przedmiotów, możliwe winno być orzeczenie przepadku ich równowartości. W kwestii konfiskaty mienia Drugi Protokół wskazuje, że odbywać się ona powinna z poszanowaniem praw osób trzecich.

W art. 12 Drugi Protokół zawiera szereg odniesień do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., w tym zwłaszcza do art. 3 (zobowiązującego strony do uznania osób zarządzających przedsiębiorstwami lub innych, posiadających prawo podejmowania decyzji lub wykonywania kontroli, za podlegające odpowiedzialności karnej w zakresie czynów osób im podlegających, działających w imieniu przedsiębiorstwa) oraz art. 9 (zezwalającego Państwom Członkowskim na dalej idące uregulowania prawne zagadnień zawartych w Protokole).

W zakresie proceduralnym Drugi Protokół, w art. 6, przewiduje, że Państwo Członkowskie nie może odmówić wykonania wniosku o pomoc prawną jedynie na tej podstawie, że oszustwo, przestępstwo czynnej i biernej korupcji oraz „prania pieniędzy” stanowi według jego prawa wewnętrznego przestępstwo o charakterze podatkowym bądź celnym.

Każde Państwo Członkowskie zobowiązane jest do ścisłej współpracy z Komisją Europejską w zakresie zwalczania oszustw, przestępstw czynnej i biernej korupcji oraz „prania pieniędzy” (art. 7). Komisja ze swojej strony ma natomiast świadczyć zainteresowanym stronom niezbędną pomoc techniczną i operacyjną, umożliwiającą koordynację postępowań karnych prowadzonych przez właściwe organa krajowe. Organy te, zgodnie z art. 7 ust. 2, mogą wymieniać z Komisją stosowne informacje, określając jednocześnie sposób postępowania z nimi, zwłaszcza w kontekście ochrony danych objętych tajemnicą śledztwa. W związku z przekazaniem tych danych, na Komisji ciąży obowiązek ich ochrony na poziomie przewidzianym w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 24.10.1995 roku w sprawie ochrony podmiotów indywidualnych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnego przepływu takich danych (art. 8). Zasady ochrony informacji, o których mowa, publikowane będą w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich (art. 9).

Mocą art. 10 Drugiego Protokołu, Komisja uprawniona jest do przekazywania danych osobowych uzyskanych od jednego Państwa, innemu Państwu Członkowskiemu, przy zachowaniu ograniczeń wynikających z art. 7 ust. 2. Za zgodą państwa przekazującego dane, Komisja może również udostępnić je innemu państwu, nie będącemu członkiem Unii Europejskiej.

W kwestii ekstradycji odnoszącej się do przestępstwa „prania pieniędzy”, Drugi Protokół odsyła do art. 5 Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

Drugi Protokół odsyła też do art. 6 ww. Konwencji nakładającego na Państwa Członkowskie obowiązek współpracy w sytuacji gdy przestępstwo (tu: „pranie pieniędzy”) dotyczy co najmniej dwóch z nich oraz do art. 4 dotyczącego kwestii jurysdykcji.

Inne odesłanie dotyczy wyrażonej w art. 7 Konwencji zasady „ne bis in idem”, której realizacja wyraża się w zakazie ścigania osoby osądzonej w jednym państwie, przez organy innego państwa w sprawie o ten sam czyn. Na potrzeby Drugiego Protokołu zasada ta ma być stosowana również do osób prawnych.

W przypadku sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi, wynikłych na tle interpretacji lub stosowania jej przepisów, Drugi Protokół nakazuje (w art. 13) przekazać sprawę Radzie UE, w celu znalezienia rozwiązania, na zasadach przewidzianych w Tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej. W przypadku niemożności wypracowania kompromisu każda ze stron może przedstawić sprawę do rozpatrzenia Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. Trybunał jest też właściwy do rozstrzygania sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisję Europejską.

W art. 13 ust. 3 Drugi Protokół przewiduje także odpowiednie stosowanie – w zakresie interpretacji jego postanowień – Protokołu w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości, Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 29 listopada 1996 r.

Europejski Trybunał Sprawiedliwości jest także uprawniony do rozpatrywania, złożonych przez jakikolwiek podmiot, skarg na decyzje Komisji UE (art. 15) wydane z naruszeniem art. 8 Drugiego Protokołu (ochrona informacji oraz danych osobowych) lub też podjęte w wyniku nadużycia jej uprawnień.

Komisja Europejska, z mocy art. 14, ponosi – na zasadach określonych w art. 288 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (poprzednio art. 215 ust. 2) – odpowiedzialność odszkodowawczą względem podmiotów, których prawa zostały naruszone. W sprawach sporów dotyczących odszkodowań za szkody spowodowane przez

Komisję lub jej urzędników przy wykonywaniu ich obowiązków właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości.

Drugi Protokół (w art. 18) przewiduje możliwość składania oświadczeń o penalizacji „prania pieniędzy” jedynie w odniesieniu do przychodów pochodzących z poważnych przypadków czynnej i biernej korupcji. Co do zagadnienia jurysdykcji oraz wyjątków od stosowania zasady „ne bis in idem” – wszelkie oświadczenia złożone w tym przedmiocie na mocy postanowień Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich stosuje się również do Drugiego Protokołu (art. 12 ust. 2).

2. Stosunek prawa polskiego do uregulowań Drugiego Protokołu

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Drugim Protokołem wymaga wprowadzenia w prawie polskim kilku zmian, mających na celu pełne implementowanie jego przepisów. Modyfikacje dotyczą jedynie zagadnień uregulowanych w obszarze prawa karnego materialnego.

Prawo karne materialne:

Analiza porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej w kontekście wymagań nakładanych przez Drugi Protokół, prowadzi do wniosku, że nie są konieczne żadne zmiany w zakresie prawa karnego materialnego.

W zasadniczej zgodności z postanowieniami Drugiego Protokołu pozostają przepisy polskiego prawa karnego dotyczące definicji oszustw, które mogą znaleźć zastosowanie także do oszustwa popełnionego na szkodę interesów Wspólnot. Jak wskazano wyżej, w zakresie wydatków, podstawę prawnomaterialną stanowi art. 297 Kk w brzmieniu ustalonym przez wyżej powołaną ustawę z dnia 18 marca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń.

Nie zachodzi też potrzeba dokonywania jakichkolwiek zmian przepisów prawa polskiego w odniesieniu do kwestii przychodów.

W zgodzie z postanowieniami Drugiego Protokołu pozostają także przepisy polskiego Kodeksu karnego dotyczące definicji korupcji czynnej i biernej (art. 228 i art. 229 uzupełnione o art. 230, art. 230a i art. 231 Kk).

Także zakres pojęciowy definicji „prania pieniędzy”, określonej w dyrektywie Rady 91/308/EWG z dnia 10.06.1991 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do „prania pieniędzy”, do której odsyła Drugi Protokół, pokrywa się z dyspozycją art. 299 Kodeksu karnego. Przepis ten wypełnia jednocześnie postanowienie art. 2 Drugiego Protokołu dotyczące zapewnienia penalizacji zachowań określonych jako „pranie pieniędzy”.

Postulatowi zapewnienia odpowiedzialności karnej osób prawnych (o którym mowa w art. 3 i 4 Drugiego Protokołu) czynią zadość przepisy ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 197, poz. 1661 oraz z 2004 r. Nr 93, poz. 889).

Art. 16 tej ustawy statuuje odpowiedzialność podmiotów zbiorowych (w tym osób prawnych) za przestępstwo oszustwa (art. 16 ust. 1 pkt 1a, ust. 1 pkt 5 i 6 i ust. 2), czynną i bierną korupcję (art. 16 ust. 1 pkt 3), a także z tytułu „prania pieniędzy” (art. 16 ust. 1 pkt 1a).

Ww. ustawa (w art. 3) przyjmuje, podobnie jak Drugi Protokół, koncepcję odpowiedzialności osoby prawnej za działania sprawcy pełniącego w niej funkcję kierowniczą oraz wskazuje katalog podstaw prawnych, na których opiera się tytuł tej osoby do jej sprawowania.

Wymóg zapewnienia karalności osoby prawnej za brak nadzoru lub kontroli nad podwładnym ze strony osoby pełniącej funkcję kierowniczą spełniają natomiast przepisy art. 5 w związku z art. 3 pkt 2 i 3 ustawy.

Konstrukcja przepisów powołanej ustawy daje również podstawę do przyjęcia, że osoba prawna podlega odpowiedzialności z tytułu popełnienia przestępstwa we wszystkich jego formach tak stadialnych, jak i zjawiskowych. Jej warunkiem – z mocy art. 4 – będzie każdorazowo stwierdzenie przestępstwa osoby fizycznej prawomocnym wyrokiem skazującym, wyrokiem nakazowym, prawomocnym orzeczeniem o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności lub prawomocnym orzeczeniem warunkowo umarzającym postępowanie albo prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu okoliczności wyłączających ściganie sprawcy. Odpowiedzialność o której mowa oparta będzie o przepisy Kodeksu karnego i Kodeksu karnego skarbowego dotyczące form stadialnych (art. 13 § 1 i 2 Kk, art. 21 Kks – usiłowanie, art. 16 Kk – przygotowanie) oraz postaci zjawiskowych przestępstwa (art. 18 § 1, 2 i 3 Kk, art. 9 § 1 Kks i art. 20 Kks – sprawstwo wykonawcze, podżeganie i pomocnictwo). Jak wskazano wyżej, w części uzasadnienia dotyczącej Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich w odniesieniu do przestępstw skarbowych, karalność zachowań polegających na podjęciu przez sprawcę działań, które nie przyniosły zamierzonego skutku w postaci uszczerbku w finansach wspólnotowych (określonego w Konwencji jako „attempting the conduct”), zapewni właściwa jedynie polskiemu prawu skarbowemu instytucja „narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej”, o której mowa w art. 53 § 28 Kks.

Ustawa z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary ustanawia również katalog sankcji, spełniających wymagania art. 4 Drugiego Protokołu. Należą do nich kary pieniężne (art. 7, art. 17, art. 18, art. 20, art. 21), zakazy orzekane przez sąd wobec osoby prawnej (art. 9) oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości (art. 9).

Przepisy polskiego prawa karnego zapewniają także możliwość dokonywania zajęcia i przepadku korzyści pochodzących z przestępstwa oraz przedmiotów służących do jego popełnienia lub ich równowartości (zgodnie z art. 5 Drugiego Protokołu). Przepadek regulują przepisy art. 39 pkt 4 Kk, art. 44-45 Kk, art. 8, art. 11 i art. 12 ustawy z dnia 28

października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary oraz art. 22 § 2 pkt 2-4, art. 29-33, art. 163 Kodeksu karnego skarbowego. Regulacje te uzupełniają przepisy kodeksu postępowania karnego (art. 323 § 3, art. 340 § 2, art. 414 § 2, art. 420 § 1) oraz Kodeksu karnego wykonawczego (art. 29-29d, art. 187-195a). Instytucja zajęcia, o której mowa w Drugim Protokole, regulowana jest natomiast przepisami o zatrzymaniu rzeczy (art. 217 Kpk) oraz o zabezpieczeniu majątkowym i tymczasowym zajęciu (art. 291-295 Kpk, art. 129-132 Kks oraz art. 26 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary).

Kwestia zgodności prawa polskiego z postanowieniami Konwencji, do której odsyła Drugi Protokół, a mianowicie art. 3 (dot. odpowiedzialności osób zarządzających przedsiębiorstwem za czyny podwładnych), art. 4 (regulującego zagadnienie jurysdykcji), art. 5 (regulującego zagadnienie ekstradycji), art. 7 (dot. stosowania zasady „ne bis in idem”), została szczegółowo omówiona w części dotyczącej samej Konwencji.

Prawo karne procesowe:

Procedura karna obowiązująca w Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga dokonania zmian w celu zapewnienia zgodności z zapisami Drugiego Protokołu.

W zakresie prawa karnego procesowego rozważenia wymagają jedynie przepisy ustawy Kodeks postępowania karnego.

Rzeczypospolita Polska nie odmówi wykonania wniosku o pomoc prawną z uwagi na podatkowy lub celny charakter przestępstwa, w związku z którym wniosek wystosowano. Art. 588 Kodeksu postępowania karnego nie wskazuje bowiem tej przesłanki jako podstawy odmowy udzielenia pomocy prawnej.

W odniesieniu do uregulowanych w art. 5 ust. 2 i 3 Konwencji (odsyła do nich art. 12 Drugiego Protokołu) zagadnień dotyczących ekstradycji uznać należy, że przepisy polskiej procedury karnej zapewnią realizację wynikających z nich obowiązków. To samo tyczy się stosowania, wynikającej z art. 7 Konwencji, zasady „ne bis in idem”. Analiza tej problematyki zawarta została w części uzasadnienia dotyczącej przedmiotowej Konwencji.

Polskie przepisy nie zawierają natomiast uregulowań dotyczących realizacji zasady „ne bis in idem” w odniesieniu do osób prawnych. W kwestii tej wskazać należy, że ustawa z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary nie zawiera odpowiednika art. 114 Kk, mówiącego o braku przeszkód do prowadzenia w kraju postępowania karnego, w przypadku orzeczenia wydanego w tej samej sprawie za granicą. W ustawie nie ma też odwołania do tego przepisu co prowadzi do wniosku, że intencją ustawodawcy nie było ustanowienie regulacji podobnej do tej z Kodeksu karnego. Przyjąć należy, że po ratyfikowaniu same przepisy Drugiego Protokołu, nie pozostające w sprzeczności z żadnymi uregulowaniami wewnętrznymi (zwłaszcza, że posiadają wobec nich walor nadrzędności), stanowiąc będą samoistną podstawę do realizacji w prawie polskim zasady „ne bis in idem” w odniesieniu do osób prawnych. Na gruncie procesowym uwzględnienie ww. zasady jako negatywnej przesłanki do prowadzenia w kraju postępowania karnego, zapewni odpowiednie stosowanie art. 17 § 1 pkt 11 Kpk. Podstawę do skorzystania z tego przepisu wobec osób prawnych zawiera art. 22 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, umożliwiającą odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Krajowe przepisy zapewniają również realizację, wynikającego z art. 6 Konwencji, obowiązku współpracy w ramach pomocy prawnej, ekstradycji, przejęcia i przekazania ścigania oraz wykonywania orzeczeń państw obcych. Stosowne regulacje zawarte są w Dziale XIII Kodeksu postępowania karnego oraz w art. 41 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.

Ustawa o ochronie danych osobowych oraz ustawa o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych :

W kontekście współpracy uprawnionych organów Rzeczypospolitej Polskiej z Komisją Europejską w zakresie przekazywania informacji, rozważenia wymagają regulacje zawarte w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych (Dz. U. Nr 110, poz. 1189).

Przepisy krajowe umożliwiają przewidzianą w art. 7 Drugiego Protokołu współpracę organów krajowych z Komisją UE w zakresie wymiany informacji. Dotyczy to zarówno udostępniania danych osobowych, jak i informacji objętych tajemnicą śledztwa. Jako że Komisja zapewnia ochronę danych osobowych na wysokim, porównywalnym z krajowym poziomie, organy prowadzące postępowanie są uprawnione do ich przekazywania z mocy art. 47 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Informacje objęte tajemnicą śledztwa mogą być natomiast wymieniane na zasadzie art. 38-40 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych. W tym ostatnim przypadku informacje przekazuje Komendant Główny Policji będący Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych.

V. Protokół w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich

1. Cel i zakres Protokołu

Celem Protokołu jest zapewnienie jednolitej wykładni przepisów Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz Protokołu do niej.

Środkiem służącym temu celowi jest przewidziana w Protokole możliwość występowania krajowych organów sądowych do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia wstępnego (ang. preliminary ruling).

W art. 1 wskazano, że ETS posiada jurysdykcję w kwestii wydawania orzeczeń wstępnych dotyczących interpretacji przepisów Konwencji i Protokołu.

Zgodnie z art. 2 Protokołu Państwa Członkowskie uznają tę jurysdykcję przez złożenie stosownego oświadczenia w tym przedmiocie. Oświadczenie takie powinno określać również organy sądowe uprawnione do występowania z pytaniami wstępnymi do Trybunału Sprawiedliwości. Powołany przepis przewiduje w tej mierze dwie alternatywne możliwości: mogą to być sądy, od orzeczeń których nie przysługują normalne środki zaskarżenia (art. 2a) lub też organy sądowe wszystkich szczebli (art. 2b). Miałyby one prawo do występowania do ETS w sytuacji gdyby uznały, że decyzja Trybunału w sprawie wykładni Konwencji lub Protokołu do niej, jest niezbędna do wydania orzeczenia przez sąd krajowy.

W art. 3 omawiany Protokół zawiera odwołania do Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości WE oraz Regulaminu Trybunału Sprawiedliwości, nakazując odpowiednie ich stosowanie. Każde Państwo Członkowskie, w sprawie zawisłej przed ETS rozpatrującym kwestię przedstawioną mu przez sąd krajowy do rozpatrzenia w trybie orzeczenia wstępnego, i to niezależnie od tego czy samo uznało kompetencję ETS zgodnie z art. 2 Protokołu, ma prawo przedkładać swoje pisemne oświadczenia i uwagi dotyczące tej sprawy.

Z mocy art. 6 każde państwo stające się członkiem Unii Europejskiej i przystępujące do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, ma obowiązek przyjąć postanowienia Protokołu.

2. Stosunek prawa polskiego do uregulowań Protokołu

Aktualnie prawo polskie nie przewiduje możliwości zwracania się przez polskie sądy do ETS o dokonanie wykładni instrumentów prawa Unii Europejskiej z zakresu tzw. III filaru UE (tu: współpraca prawna w sprawach karnych). Do chwili obecnej Rzeczpospolita Polska nie uznała także w sposób generalny kompetencji Trybunału Sprawiedliwości do dokonywania interpretacji instrumentów, o których mowa wyżej, w drodze złożenia oświadczenia z art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej (Dziennik Urzędowy Wspólnot Nr C 325, 24.12.2002 r.). Należy przypomnieć, że ten ostatni przepis, którym na podstawie Traktatu Akcesyjnego Rzeczpospolita Polska jest związana od dnia 1 maja 2004 r., statuuje generalną kompetencję Trybunału do dokonywania interpretacji (a w pewnych sytuacjach także oceniania ważności) trzeciofilarowych instrumentów prawnych, w tym m.in. konwencji ale jednocześnie uzależnia ją od złożenia przez zainteresowane Państwo Członkowskie stosownego oświadczenia.

Po ratyfikacji niniejszy Protokół będzie stanowił samoistną podstawę umożliwiającą sądom krajowym zwracanie się do ETS o wydawanie orzeczeń wstępnych bez potrzeby wprowadzania zmian w prawie krajowym. Wystarczającym będzie złożenie odpowiedniego oświadczenia.

Wydaje się jednak, że w chwili obecnej należy powstrzymać się jeszcze od złożenia oświadczenia przewidzianego w art. 2 Protokołu, dotyczącego uznania kompetencji ETS. Jest oczywiste, że sama ratyfikacja Protokołu bez złożenia oświadczenia z art. 2 będzie niewystarczająca dla osiągnięcia celów, którym ten Protokół ma służyć. Mając jednak na uwadze treść opisanego wyżej art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej, dojść należy do wniosku, że decyzja o treści oświadczenia, jakie zostanie złożone do Protokołu, powinna być skorelowana i poprzedzona wypracowaniem stanowiska co do ogólnego oświadczenia, o którym mowa w art.35 (treść obu oświadczeń powinna być bowiem zbieżna). Tymczasem prace nad tym ostatnim nie zostały jeszcze zakończone.

VI. Potrzeba, cel oraz tryb związania się przez Rzeczpospolitą Polską Konwencją oraz Protokołami

Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich wraz z Protokołami jest odpowiedzią Unii Europejskiej na zagrożenia związane z uszczuplaniem zasobów finansowych Unii przez dokonywanie oszustw przez podmioty zaangażowane w jakikolwiek proces związany z uzyskiwaniem i przekazywaniem środków do i z budżetu jakiegokolwiek jednostki organizacyjnej Wspólnot.

Przepływy finansowe w obrębie Unii Europejskiej oraz pomiędzy Unią a Państwami Członkowskimi dotyczą poważnych kwot, stąd ich zakłócenie wiązać się może z daleko idącymi, negatywnymi konsekwencjami tak dla instytucji wspólnotowych, jak i dla wchodzących w jej skład krajów, będących zarówno beneficjentami, jak i płatnikami we wzajemnych rozliczeniach.

Zwalczanie opisanego procederu w wymiarze ponadnarodowym wymaga wprowadzenia w prawie krajowym Państw Członkowskich odpowiednich regulacji zapewniających efektywne ściganie tych czynów niezależnie od miejsca ich popełnienia oraz niezależnie od formy ich popełnienia. Niezbędnym jest przy tym zapewnienie czytelnych, wspólnych zasad w ramach prowadzonych postępowań karnych. Z jednej strony postępowania te powinny być prowadzone w sposób efektywny, z drugiej zapewniać poszanowanie praw procesowych sprawców przestępstw. Omawiane instrumenty wychodzą naprzeciw tym potrzebom.

Dodatkowo wskazać należy, że w Akcie dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2003 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864.) Rzeczypospolita Polska zobowiązała się do związania po akcesji (art. 3 ust. 4) Konwencjami z dziedziny wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, których nie można oddzielić od osiągnięcia celów Traktatu UE, a które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisu przez obecne Państwa Członkowskie, a także do tych, które zostały

przygotowane przez Radę zgodnie z Tytułem VI Traktatu UE i których przyjęcie Rada zaleciła Państwom Członkowskim.

W wykonaniu tego zobowiązania ratyfikowanie Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich wraz z Protokołami do niej jest nieodzowne.

Ratyfikacja Konwencji i Protokołów powinna odbywać się w trybie przewidzianym w art. 89 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczy bowiem ona wolności obywatelskich oraz zagadnień regulowanych w ustawie (pkt 2 i 5 ww. art. 89 ust. 1 Konstytucji).

Państwa przystępujące do Konwencji i Protokołów nie podpisują ich, tylko od razu składają swoje dokumenty ratyfikacyjne - przystąpienia (art. 12 Konwencji, art. 10 Protokołu, art. 17 Drugiego Protokołu, art. 5 Protokołu w sprawie interpretacji).

Analiza prawa Rzeczypospolitej Polskiej pod kątem zgodności z przepisami Konwencji oraz Protokołów prowadzi do wniosku, że składanie jakichkolwiek zastrzeżeń czy sprzeciwów nie jest konieczne. Potrzebne wydaje się natomiast złożenie oświadczenia na zasadzie art. 6 ust. 2 Protokołu z dnia 27 września 1996 r. dotyczącego zagadnienia jurysdykcji (omówiono je wyżej w części uzasadnienia dotyczącego Protokołu).

Oświadczenie o którym mowa, powinno mieć brzmienie:

„Stosownie do art. 6(2) Protokołu, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że w przypadku popełnienia przez funkcjonariusza wspólnotowego, będącego cudzoziemcem, przestępstwa poza terytorium Polski, będzie stosować regułę jurysdykcyjną, o której mowa w art. 6(1)(d) wyłącznie w przypadku, kiedy funkcjonariusz przebywa na jej terytorium, i pod warunkiem, że nie postanowiono o jego wydaniu.”

Związanie się Konwencją i Protokołami nie będzie łączyło się z dodatkowym obciążeniem dla budżetu państwa.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP-1091 /04/DPE/ot

Warszawa, 6/08/ 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektów:

- ustawy o ratyfikacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r., Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Dublinie dnia 27 września 1996 r., Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 29 listopada 1996 r. oraz Drugiego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 r.,
- uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r., Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Dublinie dnia 27 września 1996 r., Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 29 listopada 1996 r. oraz Drugiego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 r., do ratyfikacji,

wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonymi projektami ustawy (pismo nr RM-10-106-04) oraz uchwały Rady Ministrów (pismo nr RM-111-147-04), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożone do zaopiniowania projekty dotyczą Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r. Głównym celem przyjęcia Konwencji jest określenie zasad ścigania sprawców przestępstw skarbowych i

GABINET
SEKRETARZ
RADY MINISTRÓW
2004-08-13
GAB 3106

wykroczeń skarbowych, w sytuacji gdy będą one skierowane przeciwko dochodom budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez Wspólnoty Europejskie lub w ich imieniu.

- II. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeciwwskazań do ratyfikacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r., Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Dublinie dnia 27 września 1996 r., Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 29 listopada 1996 r. oraz Drugiego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 r.

*Z up. Sekretarza Komitetu
Zgromadzenia
Integracji Europejskiej
PODSKRETARZ STANU*
T. Nowakowski
Tomasz Nowakowski

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

**Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia
26 lipca 1995 roku, ustanowiona na podstawie art. K. 3 Traktatu o Unii
Europejskiej**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

POWOŁUJĄC SIĘ na akt Rady Unii Europejskiej z dnia 26 lipca 1995 roku;

PRAGNĄC, aby ich systemy prawa karnego zapewniały w sposób skuteczny ochronę interesów finansowych Wspólnot Europejskich;

ZWAŻYWSZY, że oszustwa godzące w przychody i wydatki Wspólnoty nie ograniczają się w wielu wypadkach do jednego tylko Państwa i są często popełniane przez zorganizowane grupy przestępcze;

PRZEKONANE, że ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich wymaga, aby wszelkie oszukańcze działania naruszające wyżej wymienione interesy były przedmiotem ścigania karnego i aby w tym celu zostały przyjęte wspólne definicje;

PRZEKONANE o konieczności ujęcia tych działań jako czynów przestępczych podlegających efektywnym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom karnym, co nie stoi na przeszkodzie stosowaniu innych sankcji w odpowiednich przypadkach, a także o potrzebie wprowadzenia, przynajmniej w odniesieniu do poważnych przestępstw, kar pozbawienia wolności mogących stanowić podstawę do ekstradycji;

UZNAJĄC istotną rolę, jaką odgrywają przedsiębiorstwa w dziedzinach finansowanych przez Wspólnoty Europejskie, a także, iż osoby, do których należy podejmowanie decyzji w tych przedsiębiorstwach, nie powinny unikać, w pewnych okolicznościach, odpowiedzialności karnej;

ZDECYDOWANE wspólnie przeciwdziałać oszustwom naruszającym interesy finansowe Wspólnot Europejskich poprzez podjęcie zobowiązań w zakresie jurysdykcji, ekstradycji i wzajemnej współpracy,

UZGODNIŁY NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA:

**Artykuł I
Postanowienia ogólne**

1. Dla celów niniejszej Konwencji za oszustwo naruszające interesy finansowe Wspólnot Europejskich, uważa się:

- a) w kwestii wydatków — każde podjęte świadomie działanie lub zaniechanie odnoszące się do:
 - wykorzystania lub przedłożenia fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, w wyniku czego zostały przekazane i zatrzymane nienależne fundusze pochodzące z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub z budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich,
 - nieudostępnienia informacji, stanowiącego pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującego taki sam skutek,
 - sprzeniewierzenia środków na inne cele aniżeli te, na które zostały one przyznane;

b) w kwestii przychodów — każde świadome działanie lub zaniechanie odnoszące się do:

- wykorzystania lub przedłożenia fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, w wyniku czego zostały bezprawnie pomniejszone zasoby ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich,
- nieudostępnienia informacji, stanowiącego pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującego taki sam skutek,
- sprzeniewierzenia legalnie uzyskanej korzyści, powodującego taki sam skutek.

2. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 2, każde z Państw Członkowskich podejmie niezbędne i odpowiednie działania mające na celu wprowadzenie postanowień ust. 1 do wewnętrznego prawa karnego w taki sposób, że działania, do których się on odnosi, zostaną uznane za przestępstwa.

3. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 2, każde z Państw Członkowskich podejmie także niezbędne działania w celu zapewnienia, że świadome przygotowanie lub przekazanie fałszywych, nieścisłych lub niekompletnych oświadczeń lub dokumentów, prowadzące do działań wymienionych w ust. 1, zostaną uznane za przestępstwo, o ile nie są one już karalne jako przestępstwo podstawowe lub z tytułu uczestniczenia, nakłaniania lub usiłowania popełnienia oszustwa, o którym mowa w ust. 1.

4. Świadomy charakter czynu lub zaniechania, wymieniony w ust. 1 i 3, może wynikać z obiektywnych okoliczności faktycznych.

Artykuł 2

Kary

1. Każde z Państw Członkowskich podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że działania określone w art. 1, jak również uczestniczenie, nakłanianie lub usiłowanie odnoszące się do czynów wymienionych w art. 1 ust. 1, podlegają skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom karnym, łącznie z, przynajmniej w wypadku poważnych oszustw, karami pozbawienia wolności, mogącymi stanowić podstawę ekstradycji, przy czym przez poważne oszustwo rozumiane jest oszustwo, dotyczące minimalnej kwoty, którą ustala każde Państwo Członkowskie. Wymieniona wyżej minimalna kwota nie może przekraczać 50 000 EURO.

2. Jednakże w wypadku oszustwa mniejszej wagi, którego kwota całkowita nie przekracza 4000 EURO i któremu z punktu widzenia przepisów prawa wewnętrznego nie towarzyszą szczególnie poważne okoliczności, Państwo Członkowskie może przewidzieć kary o innym charakterze niż te, określone w ust. 1.

3. Rada Unii Europejskiej może, przy zachowaniu zasady jednomyślności, zmienić wysokość kwoty wymienionej w ust. 2.

Artykuł 3

Odpowiedzialność karna

osób zarządzających przedsiębiorstwami

Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia, na zasadach określonych w prawie krajowym, odpowiedzialności karnej osób zarządzających przedsiębiorstwami lub innych osób w przedsiębiorstwie, posiadających prawo podejmowania decyzji lub wykonywania kontroli, za czyny stanowiące przestępstwo oszustwa na szkodę interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej określone w artykule 1, popełnione przez osobę im podlegającą, działającą w imieniu przedsiębiorstwa.

Artykuł 4

Jurysdykcja

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia własnej jurysdykcji wobec przestępstw, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z artykułu 1 i 2 ust.1, w sytuacji gdy:

— oszustwo, uczestniczenie w jego popełnieniu lub usiłowanie oszustwa naruszającego interesy finansowe Wspólnot Europejskich zostało popełnione w całości lub częściowo na jego terytorium, włączając w to oszustwo, na skutek którego została osiągnięta na tym terytorium korzyść majątkowa,

— osoba przebywająca na jego terytorium świadomie pomaga lub nakłania do popełnienia takiego oszustwa na terytorium każdego innego Państwa,

— sprawcą jest obywatel Państwa Członkowskiego, którego przestępstwo to dotyczy, przy czym przepisy prawne tego Państwa Członkowskiego mogą wymagać, by czyn taki był karalny również w Państwie, w którym został popełniony.

2. Każde Państwo Członkowskie może oświadczyć, w momencie składania powiadomienia przewidzianego w art. 11 ust. 2, że nie będzie stosować reguły wymienionej w ust. 1 akapit 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Ekstradycja i ściganie

1. Każde Państwo Członkowskie, które na mocy przepisów prawa wewnętrznego odmawia wydania własnych obywateli, podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia własnej jurysdykcji wobec przestępstw objętych zobowiązaniami wynikającymi z art. 1 i art. 2 ust. 1, jeżeli zostały popełnione przez jego obywateli poza jego terytorium.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie nie dokonuje ekstradycji własnego obywatela podejrzanego o popełnienie w innym Państwie Członkowskim przestępstwa określonego w art. 1 i 2 ust. 1 jedynie ze względu na jego obywatelstwo, winno ono przedłożyć sprawę właściwym organom krajowym w celu przeprowadzenia, w razie potrzeby, ścigania karnego. Aby umożliwić ściganie, przekazać należy dokumentację, informacje i dowody związane z przestępstwem, zgodnie z procedurami określonymi w artykule 6 Europejskiej konwencji o ekstradycji. Wzywające Państwo Członkowskie jest informowane o rozpoczęciu ścigania i jego rezultacie.

3. Państwo Członkowskie nie może odmówić wydania osoby w wypadku oszustwa naruszającego interesy finansowe Wspólnot Europejskich wyłącznie z tego powodu, że stanowi ono przestępstwo podatkowe lub celne.

4. Dla celów niniejszego artykułu określenie: obywatele Państwa Członkowskiego jest rozumiane zgodnie z oświadczeniem złożonym przez to Państwo na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) Europejskiej konwencji o ekstradycji i ust. 1 lit. c) tego artykułu.

Artykuł 6

Współpraca

1. Jeżeli oszustwo w rozumieniu art. 1 stanowi przestępstwo i dotyczy przynajmniej dwóch Państw Członkowskich, państwa te winny w sposób skuteczny współpracować w prowadzeniu czynności śledczych, oskarżycielskich oraz w postępowaniu dotyczącym wykonania kary w drodze, na przykład, wzajemnej pomocy prawnej, ekstradycji, prze-

kazywania ścigania lub wykonywania wyroków wydanych w innym Państwie Członkowskim.

2. W przypadku, gdy więcej niż jedno Państwo Członkowskie obejmuje swoją jurysdykcją i ma możliwość rzeczywistego ścigania przestępstwa dotyczącego tych samych czynów, zainteresowane Państwa Członkowskie wspólnie zadecydują, które z nich będzie prowadzić ściganie sprawcy lub sprawców, mając na uwadze, tam gdzie jest to możliwe, centralizację ścigania w jednym Państwie Członkowskim.

Artykuł 7

Ne bis in idem

1. Państwa Członkowskie stosują w swoim krajowym prawie karnym zasadę *ne bis in idem*, zgodnie z którą nie można ścigać osoby, której proces został ostatecznie zakończony w jednym Państwie Członkowskim, w innym Państwie Członkowskim w odniesieniu do tych samych czynów, pod warunkiem że jeżeli kara została nałożona, to została ona wykonana, jest właśnie wykonywana, lub nie może być dłużej wykonywana, zgodnie z prawem państwa, które ją orzekło.

2. Państwo Członkowskie może, przy składaniu powiadomienia określonego w artykule 11 ustęp 2, oświadczyć, że nie będzie związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu w jednym lub więcej następujących przypadkach:

a) jeżeli czyny, w odniesieniu do których wydano orzeczenie za granicą, miały miejsce w całości lub częściowo na terytorium tego państwa; w tym ostatnim przypadku wyjątek nie ma zastosowania, jeżeli czyny popełniono częściowo na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym wydano orzeczenie;

b) jeżeli czyny, w odniesieniu do których wydano orzeczenie za granicą, stanowią przestępstwo skierowane przeciwko bezpieczeństwu lub równie ważnemu interesowi tego Państwa Członkowskiego;

c) jeżeli czyny, w odniesieniu do których wydano orzeczenie za granicą, zostały popełnione przez funkcjonariusza danego Państwa Członkowskiego, z naruszeniem obowiązków wynikających z jego funkcji.

3. Wyjątki, które mogą być przedmiotem oświadczenia zgodnie z ustępem 2, nie mają zastosowania, jeśli dane Państwo Członkowskie w odniesieniu do tych samych czynów wystąpiło do innego Państwa Członkowskiego o przeprowadzenie ścigania lub postanowiło o ekstradycji danej osoby.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez wpływu na odpowiednie porozumienia dwustronne lub wielostronne zawarte między Państwami Członkowskimi, oraz na odpowiednie deklaracje.

Artykuł 8

Trybunał Sprawiedliwości

1. Wszelkie spory między Państwami Członkowskimi dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji winny być zbadane w fazie wstępnej przez Radę, zgodnie z procedurą określoną w Tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, w celu wypracowania rozwiązania. Jeżeli w ciągu 6 miesięcy spór nie zostanie rozstrzygnięty, każda ze stron sporu może przedłożyć sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Wszelkie spory między jednym lub więcej Państwami Członkowskimi a Komisją Europejską, dotyczące stosowania artykułu 1 lub 10 niniejszej Konwencji, które okazały

się niemożliwe do rozstrzygnięcia w drodze negocjacji, mogą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości.

Artykuł 9

Przepisy prawa wewnętrznego

Żadne postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią dla Państw Członkowskich przeszkody w przyjęciu wewnętrznych przepisów prawnych, które wychodzą poza zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji.

Artykuł 10

Przekazywanie informacji

1. Państwa Członkowskie przekazują Komisji Europejskiej tekst przepisów wprowadzających do ich prawa wewnętrznego zobowiązania, które na nich spoczywają na mocy postanowień niniejszej Konwencji.

2. W celu implementowania niniejszej Konwencji Wysokie Umawiające się Strony, w ramach Rady Unii Europejskiej, ustalają zarówno wykaz informacji, które powinny być przekazywane lub wymieniane między Państwami Członkowskimi lub między Państwami Członkowskimi i Komisją, jak również warunki ich przekazywania.

Artykuł 11

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu ich procedur konstytucyjnych wymaganych dla przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od powiadomienia, określonego w ustępie 2, dokonanego przez ostatnie Państwo Członkowskie, które miało dopełnić tej formalności.

Artykuł 12

Przystąpienie

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego z Państw, które staje się członkiem Unii Europejskiej.

2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

4. W stosunku do przystępującego państwa niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od dnia złożenia dokumentu przystąpienia, lub z dniem wejścia w życie Konwencji, jeśli jeszcze nie weszła ona w życie po upływie wspomnianego okresu dziewięćdziesięciu dni.

Artykuł 13

Depozytariusz

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich informacje o postępkach w przyjmowaniu i przystępowaniu, składaniu oświadczeń i zastrzeżeń oraz wszelkich powiadomień dotyczących niniejszej Konwencji.

Na dowód powyższego, niżej podpisani Pełnomocnicy, niniejszym złożyli swoje podpisy:

Sporządzono w Brukseli dnia 26 lipca 1995 roku w jednym egzemplarzu oryginalnym w językach duńskim, holenderskim, angielskim, fińskim, francuskim, greckim, niemieckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny; oryginalny tekst zostaje złożony w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich

AUSTRIA (data notyfikacji: 21.05.1999)

Na zasadzie art. 7(2), Republika Austrii niniejszym oświadcza, iż nie będzie związana postanowieniami Artykułu 7(1) w następujących przypadkach:

- (a) jeżeli czyny, w związku z którymi wydano orzeczenie, popełnione zostały w całości lub w części na jej terytorium; w tym ostatnim przypadku wyjątek ten nie będzie miał zastosowania, jeżeli czyn miał miejsce w części na terytorium państwa członkowskiego wydania orzeczenia;
- (b) jeżeli czyny, w związku z którymi wydano orzeczenie za granicą, stanowią jedno z następujących przestępstw: Wykorzystanie tajemnicy handlowej lub przemysłowej na korzyść interesów podmiotu zagranicznego (Artykuł 124 kodeksu karnego), Zdrada główna oraz czynienie przygotowań do jej popełnienia (Artykuł 242 i 244 kodeksu karnego), Działania wywrotowe (Artykuł 246 kodeksu karnego), znieważenie Państwa oraz jego wizerunku (Artykuł 248 kodeksu karnego), Zamach na najwyższe organy państwowe (Artykuł 249 – 251 kodeksu karnego), Zdrada (Artykuły 252 – 258 kodeksu karnego), Przestępstwa popełnione przeciwko narodowym siłom zbrojnym (Artykuły 259 – 260 kodeksu karnego), Przestępstwa przeciwko funkcjonariuszowi austriackiemu popełnione podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych (Artykuł 74 zdanie czwarte kodeksu karnego), przestępstwa z ustawy „Zagraniczne Prawo Handlowe” oraz Przestępstwa wojenne;
- (c) jeżeli czyny, w związku z którymi wydano orzeczenie za granicą, zostały popełnione przez funkcjonariusza austriackiego (Artykuł 74 zdanie czwarte kodeksu karnego), w naruszeniu jego obowiązków służbowych.

NIEMCY (data notyfikacji: 24.11.1998)

Republika Federalna Niemiec oświadcza, iż nie jest związana postanowieniami Artykułu 7(1), jeżeli czyn, w związku z którym wydano orzeczenie za granicą, popełniono w całości lub w części na jej terytorium, oraz jednocześnie w części na terytorium Państwa Członkowskiego wydania orzeczenia .

DANIA (data notyfikacji: 02.10.2000)

W odniesieniu do art. 7(2)(a-c), Dania nie będzie związana art. 7(1) w przypadkach wymienionych w art. 7(2)(a), (b) i (c).

W odniesieniu do czynów wskazanych w art. 7(2)(b), oświadczenie niniejsze obejmuje przestępstwa zawarte w rozdziale 12 (Przestępstwa przeciwko niepodległości i bezpieczeństwu Państwa), Rozdziale 13 (Przestępstwa przeciwko Konstytucji i najwyższym organom państwowym) i Rozdziale 14 (Przestępstwa przeciwko władzy publicznej) Duńskiego Kodeksu Karnego oraz przestępstwa, które

można podobnie sklasyfikować. Dania interpretuje art. 7(2)(b) jako odnoszący się do czynów opisanych w art. 8(1) Duńskiego Kodeksu karnego. Ponadto, Dania interpretuje art. 7 jako odnoszący się wyłącznie do możliwości wymierzenia kary, nie zaś do możliwości pozbawienia osób ich praw. W chwili obecnej Wyspy Faroe oraz Grenlandia nie są objęte postanowieniami niniejsze Konwencji.

FRANCJA (data notyfikacji: 04.08.2000)

Na zasadzie art. 4(2): W odniesieniu do przestępstw określonych w art. 1, 2(1) niniejszej Konwencji popełnionych poza terytorium Republiki Francuskiej, Francja oświadcza – na podstawie art. 4(2) – iż zarzuty przeciwko osobom, o których mowa w art. 4(1) zdanie trzecie, mogą zastać postawione tylko na żądanie prokuratora. Ściganie musi być poprzedzone skargą pokrzywdzonego lub jego następcy prawnego albo też oficjalnym zawiadomieniem o przestępstwie złożonym przez władze państwa miejsca popełnienia przestępstwa.

Wielka Brytania (data notyfikacji: 11.10.1999)

Zjednoczone Królestwo nie będzie stosować reguł określonych w artykule 4(1) zdanie trzecie.

GRECJA (data notyfikacji: 26.07.2000)

Zgodnie z art. 7(2) Konwencji, Grecja nie będzie związana paragrafem 1 w przypadkach określonych w punktach (b) i (c) art. 7(2) Konwencji sporządzonej na zasadzie art. K3 Traktatu o Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

WŁOCHY (data notyfikacji: 19.07.2002)

Na zasadzie art. 7(2) Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, podpisanej w Brukseli 26 lipca 1995 roku, Włochy oświadczenia, iż nie będą związane art. 7 (1) w przypadkach określonych w art. 7(2)(a), (b) i (c).

SZWECJA (data notyfikacji: 10.06.1999)

Na zasadzie art. 7(2)(a) i (b) Konwencji Szwecja zastrzega sobie prawo do prowadzenia postępowania karnego przeciwko osobie, która została skazana w innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej za to samo przestępstwo przy założeniu, że przestępstwo: (a) zostało popełnione w całości bądź w części na terytorium Szwecji lub (b) było wymierzone przeciwko bezpieczeństwu Szwecji lub innemu równie ważnemu interesowi państwa.

FINLANDIA (data notyfikacji: 18.12.1998)

Art. 7(1) Konwencji nie wiąże Finlandii w odniesieniu do spraw wymienionych w art. 7(2)(a) – (c).

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

PROTOKÓŁ

do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich sporządzony na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszego Protokołu do Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC się do aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 27 września 1996 roku,

PRAGNĄC zapewnić skuteczność krajowego prawa karnego w zakresie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;

UZNAJĄC znaczenie Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 26 lipca 1995 roku w zwalczaniu oszustw dotyczących wydatków i przychodów Wspólnoty;

ŚWIADOME faktu, iż interesy finansowe Wspólnot Europejskich mogą zostać zagrożone innymi przestępstwami, w szczególności aktami korupcji popełnianymi przez lub przeciwko funkcjonariuszom wspólnotowym odpowiedzialnym za pobieranie, zarządzanie lub dystrybucję pozostających pod ich kontrolą funduszy wspólnotowych;

MAJĄC NA UWADZE, iż obywatele różnych krajów, zatrudnieni w rozmaitych agencjach publicznych lub instytucjach, mogą angażować się w działalność korupcyjną oraz że w interesie aktywnego przeciwdziałania korupcji w wymiarze międzynarodowym ważne jest, z uwagi na jej naganny charakter, by była traktowana w podobny sposób przez ustawodawstwa karne Państw Członkowskich;

STWIERDZAJĄC, iż w niektórych Państwach Członkowskich prawo karne dotyczące przestępstw związanych z pełnieniem funkcji publicznych a w szczególności odnoszących się do korupcji, obejmuje jedynie działania podejmowane przez lub przeciwko funkcjonariuszom państwowym, a nie obejmuje albo obejmuje wyłącznie w wyjątkowych przypadkach działania korupcyjne z udziałem funkcjonariuszy Wspólnoty, czy też funkcjonariuszy innych Państw Członkowskich;

PRZEKONANE o potrzebie przyjęcia przepisów prawa krajowego tam, gdzie nie uznaje ono za karalne aktów korupcji z udziałem funkcjonariuszy Wspólnoty albo funkcjonariuszy Państw Członkowskich, wyrządzanych na szkodę lub mogących zaszkodzić interesom finansowym Wspólnot Europejskich;

PRZEKONANE także o tym, iż przyjęcie takiego prawa krajowego nie powinno być ograniczone, w stosunku do funkcjonariuszy Wspólnoty, wyłącznie do aktów aktywnej lub biernej korupcji, lecz powinno być poszerzone także o inne przestępstwa popełniane na szkodę bądź mogące zaszkodzić przychodom i wydatkom Wspólnot Europejskich, łącznie z przestępstwami popełnianymi przez lub przeciwko osobom, którym powierza się najdalej idące kompetencje;

UWZGLĘDNIAJĄC, iż należy także ustanowić właściwe przepisy dotyczące jurysdykcji i wzajemnej współpracy, bez uszczerbku dla warunków prawnych, zgodnie z którymi powinny być one stosowane w szczególnych przypadkach w tym odnoszących się do zniesienia immunitetu, o ile to konieczne;

UWZGLĘDNIAJĄC, iż istotne postanowienia Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 roku powinny mieć zastosowanie do przestępstw określonych w niniejszym Protokole,

UZGODNIŁY NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA:

Artykuł 1

Definicje

Dla celów niniejszego Protokołu:

1.

a) określenie „funkcjonariusz” oznacza każdego funkcjonariusza wspólnotowego lub krajowego, w tym także funkcjonariusza krajowego każdego innego Państwa Członkowskiego;

b) określenie „funkcjonariusz wspólnotowy” oznacza:

- każdą osobę, która jest funkcjonariuszem lub innym pracownikiem zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w rozumieniu Regulaminu Pracowniczego funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich lub Warunków Zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich,

- każdą osobę oddelegowaną do Wspólnot Europejskich przez Państwa Członkowskie lub jakiegokolwiek organ publiczny lub prywatny, który wykonuje czynności równorzędne z tymi, które są wykonywane przez funkcjonariuszy lub innych pracowników Wspólnot Europejskich.

Członkowie jednostek powołanych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie oraz personel takich organów, są traktowani jak funkcjonariusze wspólnotowi w zakresie, w jakim Regulamin Pracowniczy funkcjonariuszy Wspólnot Europejskich lub Warunki Zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich nie znajdują względem nich zastosowania;

c) określenie „funkcjonariusz krajowy” należy rozumieć poprzez odwołanie się do definicji „funkcjonariusza” lub „funkcjonariusza publicznego” występującej w prawie krajowym Państwa Członkowskiego, w którym dana osoba sprawuje taką funkcję, w celu stosowania prawa karnego tego Państwa Członkowskiego.

Jednakże w przypadku postępowań dotyczących funkcjonariusza Państwa Członkowskiego, wszczętych przez inne Państwo Członkowskie, to ostatnie Państwo Członkowskie nie jest zobowiązane do stosowania definicji „funkcjonariusza krajowego”, z wyjątkiem sytuacji, kiedy ta definicja jest zgodna z jego prawem krajowym.

2. „Konwencja” oznacza Konwencję sporządzoną na podstawie Art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 roku.

Artykuł 2

Korupcja bierna

1. Dla celów niniejszego Protokołu, umyślne działanie funkcjonariusza, który bezpośrednio lub za pośrednictwem innej osoby żąda lub otrzymuje korzyści dowolnego rodzaju dla siebie lub strony trzeciej lub przyjmuje obietnicę takiej korzyści, w zamian za podjęcie działania lub powstrzymanie się od czynności wynikającej z jego obowiązku, lub wykonanie swojej funkcji z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza w sposób, który narusza lub może naruszyć interesy finansowe Wspólnot Europejskich, stanowi korupcję bierną.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że postępowanie określone w ustępie 1 uznane będzie za przestępstwo.

Artykuł 3

Korupcja czynna

1. Dla celów niniejszego Protokołu, umyślne działanie kogokolwiek w postaci dawania obietnicy lub przekazywania, w sposób bezpośredni lub za pośrednictwem innej osoby, korzyści dowolnego rodzaju, funkcjonariuszowi lub stronie trzeciej, w zamian za podjęcie działania lub powstrzymanie się od czynności zgodnie z obowiązkiem lub wykonywanie swojej funkcji z naruszeniem obowiązków funkcjonariusza, w sposób, który narusza lub może naruszyć interesy finansowe Wspólnot Europejskich, stanowi korupcję czynną.
2. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że postępowanie określone w ustępie 1, uznane będzie za przestępstwo.

Artykuł 4

Asymilacja

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że w jego prawie karnym znamiona przestępstw określonych w artykule 1 Konwencji, a popełnionych przez jego funkcjonariuszy krajowych w wykonaniu swoich funkcji, mają zastosowanie również do przypadków popełnienia przestępstwa przez funkcjonariuszy wspólnotowych, w wykonywaniu ich obowiązków.
2. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że w jego prawie karnym znamiona przestępstw określonych w ustępie 1 niniejszego artykułu oraz w art. 2 i 3, a popełnionych przez lub przeciwko ministrom swojego rządu, wybieralnym członkom izb parlamentu, członkom najwyższych sądów lub członkom trybunału obrachunkowego w wykonywaniu swoich funkcji, mają zastosowanie również do przypadków popełnienia przestępstwa przez lub przeciwko członkom, odpowiednio, Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich, w wykonywaniu swoich obowiązków.
3. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie przyjęło szczególne regulacje prawne dotyczące działania lub zaniechania, za które odpowiedzialni są ministrowie z powodu swojej szczególnej pozycji politycznej w danym Państwie Członkowskim, ustęp 2 może nie mieć zastosowania wobec tych regulacji, pod warunkiem, że Państwo Członkowskie zagwarantuje, iż członkowie Komisji Europejskiej będą także objęci ustawodawstwem karnym implementującym artykuł 2 i 3 oraz ustęp 1 tego artykułu.
4. Ustępy 1, 2 i 3 pozostają bez wpływu na istniejące przepisy Państw Członkowskich dotyczące prowadzenia postępowania karnego oraz ustalania właściwości sądu.
5. Niniejszy Protokół stosuje się w pełnej zgodności z odpowiednimi postanowieniami Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie, Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, Statutów Trybunału Sprawiedliwości oraz tekstów przyjętych w celu ich wykonania, w zakresie uchylenia immunitetu.

Artykuł 5

Kary

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że czyny określone w artykułach 2 i 3 oraz uczestniczenie i nakłanianie do takich czynów, podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom karnym, łącznie z,

przynajmniej w poważnych przypadkach, karami obejmującymi pozbawienie wolności, mogącymi stanowić podstawę ekstradycji.

2. Ustęp 1 pozostaje bez wpływu na wykonywanie przez właściwe władze kompetencji w zakresie stosowania środków dyscyplinarnych wobec funkcjonariuszy krajowych lub funkcjonariuszy wspólnotowych. Określając karę, jaka ma zostać nałożona, krajowe sądy mogą, zgodnie z zasadami prawa krajowego, brać pod uwagę wszelkie kary dyscyplinarne nałożone już na tę samą osobę za ten sam czyn.

Artykuł 6

Jurysdykcja

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia własnej jurysdykcji wobec przestępstw, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z artykułu 2, 3 i 4, w sytuacji, gdy:

- a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub częściowo na jego terytorium;
- b) osoba, która popełniła przestępstwo, jest jednym z jego obywateli lub funkcjonariuszy;
- c) przestępstwo zostało popełnione przeciwko osobie wymienionej w artykule 1 lub członkowi jednej z instytucji Wspólnot Europejskich wymienionych w artykule 4 ustęp 2, który jednocześnie jest jego obywatelem;
- d) sprawca jest funkcjonariuszem wspólnotowym pracującym dla instytucji Wspólnoty Europejskiej lub jednostki powołanej zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejskie, która posiada swoją główną siedzibę w tym Państwie Członkowskim.

2. Każde Państwo Członkowskie może oświadczyć, w momencie składania powiadomienia przewidzianego w artykule 9 ustęp 2, że nie będzie stosować lub będzie, ale jedynie w szczególnych przypadkach lub warunkach, jednej lub więcej reguł jurysdykcyjnych określonych w ustępie 1 litera b), c) i d).

Artykuł 7

Stosunek do Konwencji

1. Artykuły 3, 5 ust. 1, 2 i 4 oraz art. 6 Konwencji stosuje się tak jakby odnosiły się do zachowania określonego w art. 2, 3 i 4 niniejszego Protokołu.

2. Do niniejszego Protokołu mają również zastosowanie następujące przepisy:

- Artykuł 7 w tym znaczeniu, że o ile powiadomienie przekazane na podstawie art. 9 ust. 2 niniejszego Protokołu nie zawiera odmiennych postanowień, wszelkie oświadczenia złożone na mocy art. 7 ust. 2 stosuje się również do niniejszego Protokołu
- Artykuł 9,
- Artykuł 10.

Artykuł 8

Trybunał Sprawiedliwości

1. Wszelkie spory między Państwami Członkowskimi wynikające z interpretacji lub stosowania niniejszego Protokołu winny być zbadane w fazie wstępnej przez Radę, zgodnie z procedurą określoną w Tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, w celu wypracowania rozwiązania. Jeżeli w ciągu 6 miesięcy spór nie zostanie rozstrzygnięty, każda ze stron sporu może przedłożyć sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Wszelkie spory między jednym lub więcej Państwami Członkowskimi a Komisją Europejską, dotyczące stosowania artykułu 1, z wyjątkiem punktu c), art. 2, 3 i 4 jak

również art. 7 ust. 2 pkt 3 niniejszego Protokołu, które okazały się niemożliwe do rozstrzygnięcia w drodze negocjacji, mogą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Artykuł 9

Wejście w życie

1. Niniejszy Protokół podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu ich procedur konstytucyjnych wymaganych dla przyjęcia niniejszego Protokołu.

3. Niniejszy Protokół wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od powiadomienia, określonego w ustępie 2, dokonanego przez ostatnie Państwo Członkowskie, które miało dopełnić tej formalności. Jeżeli jednak do tego czasu Konwencja nie wejdzie w życie, niniejszy Protokół wchodzi w życie z dniem wejścia w życie Konwencji.

Artykuł 10

Przystąpienie nowych Państw Członkowskich

1. Niniejszy Protokół jest otwarty do przystąpienia dla każdego z Państw, które staje się członkiem Unii Europejskiej.

2. Tekst niniejszego Protokołu w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

4. W stosunku do przystępującego państwa niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od dnia złożenia dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie Konwencji, jeśli jeszcze nie weszła ona w życie po upływie wspomnianego okresu dziewięćdziesięciu dni.

Artykuł 11

Zastrzeżenia

1. Żadne zastrzeżenia nie mogą być składane, za wyjątkiem tych, które zostały przewidziane w artykule 6 ustęp 2.

2. Każde Państwo Członkowskie, które złożyło zastrzeżenie, może je wycofać w dowolnym czasie w całości lub częściowo poprzez powiadomienie złożone depozytariuszowi. Wycofanie staje się skuteczne w dniu, w którym depozytariusz otrzyma stosowne powiadomienie.

Artykuł 12

Depozytariusz

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich informacje o postępowaniu w przyjmowaniu i przystępowaniu, składaniu oświadczeń i zastrzeżeń oraz wszelkich powiadomieniach dotyczących niniejszej Konwencji.

Na dowód powyższego, niżej podpisani Pełnomocnicy, niniejszym złożyli swoje podpisy:

Sporządzono w jednym egzemplarzu oryginalnym w językach duńskim, holenderskim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny; oryginalny tekst ten zostaje złożony w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

**Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Protokołu do
Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich
z dnia 27 września 1996 roku,**

AUSTRIA (data notyfikacji: 21.05.1999)

Na zasadzie art. 6(2) Protokołu, Republika Austrii niniejszym oświadcza, iż związana będzie postanowieniami Artykułu 6(1) (b) Protokołu w stosunku do przestępstw popełnionych przez swoich obywateli tylko wtedy, gdy czyny te podlegają również ukaraniu w kraju miejsca ich popełnienia.

DANIA (data notyfikacji: 02.10.2000)

Na zasadzie art. 6(2), czyni się zastrzeżenie, iż w okolicznościach wskazanych w pierwszej części art. 6(1)(b), Dania może uzależnić swoją jurysdykcję od tego, czy czyn stanowi przestępstwo również w miejscu jego popełnienia (warunek podwójnej karalności).

FRANCJA (data notyfikacji: 04.08.2000)

Na zasadzie art. 6(2): „W odniesieniu do przestępstw określonych w art. 2, 3 i 4 niniejszego Protokołu popełnionych poza terytorium Republiki Francuskiej, Francja oświadcza – na podstawie art. 6(2) – iż zarzuty przeciwko osobom, o których mowa w art. 6(1)(b), (c) i (d), mogą zastać postawione tylko na żądanie prokuratora. Ściganie musi być poprzedzone skargą pokrzywdzonego lub jego następcy prawnego albo też oficjalnym zawiadomieniem o przestępstwie złożonym przez władze państwa miejsca popełnienia przestępstwa.

Wielka Brytania (data notyfikacji: 11.10.1999)

Zjednoczone Królestwo nie będzie stosować reguł określonych w artykule 6 ustępie 1 (b), (c) oraz (d).

WŁOCHY (data notyfikacji: 19.07.2002)

„W stosunku do Artykułu 6(2) pierwszego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich przyjętego w Dublinie 27 września 1996 roku, Włochy oświadcza, iż stosować będą bez zastrzeżeń reguły jurysdykcyjne określone w art. 6(1) (a) i (d) Protokołu; reguły określone w art. 6(1) (b) i (c) stosować będą natomiast zgodnie z przepisami artykułów 7, 9 i 10 włoskiego kodeksu karnego”.

LUKSEMBURG (data notyfikacji: 17.05.2001)

Wielkie Księstwo Luksemburga niniejszym oświadcza, iż z zastrzeżeniem spraw objętych dyspozycją art. 6(1)(a) Protokołu sporządzonego na podstawie Art. K. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, będzie stosować reguły jurysdykcyjne o których mowa w art. 6(1)(b), (c) i (d) Protokołu tylko, jeżeli sprawca jest obywatelem Luksemburga.

HOLANDIA (data notyfikacji: 28.03.2002)

Zastrzeżenie złożone zgodnie z art. 6: „Rząd Holandii oświadcza, iż na zasadzie art. 6(1), obejmuje swoją jurysdykcją następujące przypadki: (a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub części na terytorium Holandii, (b) przestępstwo, o którym mowa w art. 2, odnoszące się do funkcjonariuszy holenderskich oraz obywateli holenderskich nie będących funkcjonariuszami – o ile stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w państwie jego popełnienia, a przestępstwo, o którym mowa w art. 3 i 4, odnoszące się do obywateli i funkcjonariuszy holenderskich – o ile stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w państwie jego popełnienia; (c) w odniesieniu do obywateli holenderskich, jeżeli przestępstwo stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w miejscu jego popełnienia; (d) w odniesieniu do funkcjonariuszy publicznych zatrudnionych w instytucjach Wspólnot Europejskich, które mają swoją główną siedzibę w Holandii lub w instytucjach powołanych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie, mających swoją siedzibę w Holandii, jeśli przestępstwo stanowi czyn podlegający ukaraniu na podstawie prawa obowiązującego w miejscu jego popełnienia. Informuje się również, że w odniesieniu do Holandii, przyjęcie Protokołu oznacza, iż kompetencja Trybunału Sprawiedliwości do wydawania orzeczeń wstępnych zgodnie z Protokołem sporządzonym w Brukseli dnia 29.09.1996 r. nie będzie ograniczona jedynie do Konwencji sporządzonej w Brukseli dnia 26.07.1995 r., ale może odnosić się również do Protokołu sporządzonego w Dublinie w dniu 27.09.1996 roku.”

PORTUGALIA (data notyfikacji: 15.01.2001)

- a) Portugalia stosować będzie regułę jurysdykcyjną określoną w art. 6(1)(b) Protokołu jedynie w sytuacji, gdy: - sprawca przestępstwa został wykryty na terytorium Portugalii; - czyny stanowią przestępstwa również w miejscu ich popełnienia chyba, że w miejscu tym prawo do ukarania nie jest wykonywane; czyny te stanowią dodatkowo przestępstwa ekstradycyjne, a ekstradycja nie może zostać przeprowadzona;
- b) Portugalia nie będzie stosować reguły jurysdykcyjnej określonej w art. 6(1)(b) Protokołu, jeżeli sprawca nie jest obywatelem Portugalii, nawet jeżeli w rozumieniu portugalskiego ustawodawstwa karnego jest on traktowany jako funkcjonariusz;
- c) Portugalia nie będzie stosować reguły jurysdykcyjnej określonej w art. 6(1)(c) i (d) Protokołu.

SZWECJA (data notyfikacji: 10.06.1999)

Na zasadzie art. 6(2) Protokołu oświadczam, iż: (a) Szwecja nie obejmuje swoją jurysdykcją spraw o przestępstwo popełnione przeciwko funkcjonariuszowi Wspólnot, o którym mowa w art. 1 lub przeciwko członkowi jednej z instytucji, o którym mowa w art. 4(2), będącym jednocześnie obywatelem szwedzkim (art. 6(1)(c)) a także, iż: (b) Szwecja nie obejmuje swoją jurysdykcją spraw, w których sprawcą jest funkcjonariuszem wspólnotowym zatrudnionym w instytucji lub organie mających swoją siedzibę główną w Szwecji (art. 6(1)(d));

FINLANDIA (data notyfikacji: 18.12.1998)

1. Finlandia stosuje się do reguł zawartych w art. 6(1)(b) Protokołu w stosunku do swoich obywateli, zgodnie z Rozdziałem 1(11) fińskiego kodeksu karnego tylko wtedy, jeżeli czyn jest uznawany za przestępstwo także w miejscu jego popełnienia i może również być uznawany za przestępstwo przed sądem państwa obcego. W Finlandii żadne surowsze kary niż te, które przewidziane są w miejscu popełnienia przestępstwa, nie mogą zostać wymierzone.
2. Finlandia nie stosuje reguł wymienionych w art. 6(1)(c) i (d) Protokołu.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

PROTOKÓŁ

sporządzony na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, stanowiące załącznik do Konwencji:

Artykuł 1

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy, zgodnie z warunkami ustanowionymi niniejszym Protokołem, do wydawania orzeczeń wstępnych w przedmiocie interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz Protokołu do tej Konwencji, sporządzonego w dniu 27 września 1996 roku, zwanego dalej „Pierwszym Protokołem”.

Artykuł 2

1. Poprzez oświadczenie złożone w chwili podpisywania niniejszego Protokołu lub w jakimkolwiek późniejszym terminie, każde Państwo Członkowskie może uznać właściwość Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych w przedmiocie interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz Pierwszego Protokołu do tej Konwencji, zgodnie z warunkami wyszczególnionymi w ustępie 2 litera a) lub b).

2. Państwo Członkowskie, składając oświadczenie na podstawie ustępu 1 może określić, iż:

- a) każdy sąd lub trybunał tego Państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii powstałej w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącej interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz Pierwszego Protokołu, jeżeli ten sąd bądź trybunał uzna, iż decyzja w danej sprawie jest niezbędna do wydania orzeczenia, lub
- b) każdy sąd lub trybunał tego Państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii powstałej w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącej interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i Pierwszego Protokołu, jeżeli ten sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania orzeczenia.

Artykuł 3

1. Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot

Europejskich oraz Regulamin Trybunału Sprawiedliwości stosują się.

2. Zgodnie ze Statutem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, każde Państwo Członkowskie, bez względu na to czy złożyło oświadczenie na podstawie artykułu 2, ma prawo przedstawiać Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stanowiska w sprawie lub uwag oświadczenia na piśmie dotyczące spraw o których mowa w art. 1.

Artykuł 4

1. Niniejszy Protokół podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają depozytariusza o zakończeniu ich procedur konstytucyjnych wymaganych dla przyjęcia niniejszego Protokołu oraz przekazują mu oświadczenie sporządzone zgodnie z artykułem 2.

3. Protokół niniejszy wchodzi w życie po upływie 90 dni od powiadomienia określonego w ustępie 2, dokonanego przez ostatnie Państwo Członkowskie Unii Europejskiej, które miało dopełnić tej formalności. Jednakże, Protokół niniejszy wchodzi w życie najwcześniej z dniem wejścia w życie Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

Artykuł 5

1. Protokół niniejszy jest otwarty do przystąpienia dla każdego z Państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.

2. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

3. Tekst niniejszego Protokołu w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

4. W stosunku do przystępującego państwa niniejszy Protokół wchodzi w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od dnia złożenia dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie niniejszego Protokołu, jeżeli nie wszedł on jeszcze w życie po upływie wspomnianego okresu dziewięćdziesięciu dni.

Artykuł 6

Każde Państwo stające się członkiem Unii Europejskiej i przystępujące do Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, zgodnie z artykułem 12 tej Konwencji, ma obowiązek przyjąć postanowienia niniejszego Protokołu.

Artykuł 7

1. Zmiany niniejszego Protokołu mogą być proponowane przez każde Państwo będące Wysoką Umawiającą się Stroną. Wszelkie propozycje zmian są przekazywane depozytariuszowi, który przedstawia je Radzie.

2. Zmiany uchwała Rada, która zaleca ich przyjęcie przez Państwa Członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
3. Zmiany tak uchwalone wchodzi w życie zgodnie z postanowieniami artykułu

Artykuł 8

1. Funkcję depozytariusza niniejszego Protokołu pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.
2. Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* powiadomienia, dokumenty lub komunikaty dotyczące niniejszego Protokołu.

Na dowód powyższego, niżej podpisani Pełnomocnicy, przyjęli niniejszy Protokół

Sporządzono w Brukseli, 29 listopada 1996 r. w jednym egzemplarzu oryginalnym w językach duńskim, holenderskim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich

AUSTRIA (data notyfikacji 21.05.1999 r.)

Oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 punkt 2 litera b). Zastrzega sobie prawo do wprowadzenia w prawie krajowym przepisu, zgodnie z którym sąd lub trybunał, od orzeczenia których nie przysługują środki zaskarżenia według prawa krajowego, w sprawach toczących się przed nimi będą występować do Trybunału Sprawiedliwości z zapytaniem wstępnym w zakresie interpretacji przepisów Konwencji o ochronie interesów Finansowych Wspólnot Europejskich oraz I Protokołu do niej.

BELGIA (data notyfikacji 12.03.2002 r.)

Królestwo Belgii oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sposób przedstawiony w art. 2, zgodnie z warunkami określonymi w art. 2 ust 2 lit. b)

NIEMCY (data notyfikacji 03.07.2001 r.)

Przedstawiciele Rządów Państw Członkowskich Unii Europejskiej spotykających się w Radzie, w czasie podpisywania Aktu Rady powołującego Protokół o interpretacji, w drodze zapytania wstępnego, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, postanowień Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, dążąc do zapewnienia, by przepisy niniejszej Konwencji - od momentu jej wejścia w życie - interpretowane były w sposób możliwie najbardziej efektywny i jednolity, wyrażają swą wolę do podjęcia właściwych kroków w celu zapewnienia, że wprowadzenie krajowych procedur wdrażających przepisy Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i Protokołu dotyczącego ich interpretacji nastąpi równocześnie w możliwie najkrótszym terminie.

Oświadczenie złożone zgodnie z art. 2.

W momencie podpisywania tego Protokołu niżej wymienieni oświadczyli, iż uznają jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2: Republika Francji, Irlandia i Republika Portugalii, zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. a); Republika Federalna Niemiec, Republika Grecji, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. b).

Oświadczenie.

Republika Federalna Niemiec, Republika Grecji, Królestwo Niderlandów i Republika Austrii zastrzegają sobie prawo do wprowadzenia w prawie krajowym przepisu, zgodnie z którym sąd lub trybunał, od orzeczenia których nie przysługują środki

zaskarżenia według prawa krajowego, w sprawach toczących się przed nimi będą występować do Trybunału Sprawiedliwości z zapytaniem wstępnym w zakresie interpretacji przepisów Konwencji o ochronie interesów Finansowych Wspólnot Europejskich oraz I Protokołu do niej.

W przypadku Królestwa Danii i Królestwa Hiszpanii, oświadczenie/a będzie złożone w momencie przyjęcia.

DANIA (data notyfikacji 02.10.2000 r.)

Oświadczenie: W zakresie art. 2 ust. 1 Dania uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych w zakresie interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i I Protokołu do tej Konwencji pod warunkami określonymi w art. 2 ust. 2 lit. b). W zatem sąd w Danii może występować do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii powstałej w sprawie toczącej się przed tym sądem i dotyczącej interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i I Protokołu do niej, jeśli odpowiedni sąd uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania przez ten sąd orzeczenia.

HISZPANIA (data notyfikacji 20.01.2000 r.)

Po pierwsze: zgodnie z art. 2 ust. 1 Hiszpania oświadcza, że uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych pod warunkami określonymi w art. 2 ust. 2 lit a).

Po drugie: Hiszpania zastrzega sobie prawo do wprowadzenia w prawie krajowym przepisu, zgodnie z którym w sytuacji powstania kwestii dotyczącej interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sąd, od decyzji którego nie przysługuje środek zaskarżenia według prawa krajowego, występować będzie o wydanie orzeczenia wstępnego.

FRANCJA (data notyfikacji 04.08.2000 r.)

Oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. a). Według art. 2: "Zgodnie z oświadczeniem złożonym przez Francję w dniu 14 marca 2000 według art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej, Republika Francji oświadcza niniejszym, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych w zakresie interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i I Protokołu do Konwencji, według warunków określonych w art. 2 ust. 2 lit. b)"

GRECJA (data notyfikacji 26.07.2000 r.)

Oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. b). Zastrzega sobie prawo do wprowadzenia przepisu w prawie krajowym zgodnie z którym w przypadku powstania kwestii odnoszącej się do interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i I Protokołu do niej w postępowaniu toczącym się przed sądem krajowym lub trybunałem, od orzeczeń których nie przysługują według prawa

krajowego środka zaskarżenia, sąd ten lub trybunał będzie występował do Trybunału Sprawiedliwości w tej sprawie.

WŁOCHY (data notyfikacji 19.07.2002 r.)

"W związku z art. 2 ust. 1 Protokołu w sprawie wykładni w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz Oświadczenia stanowiącego załącznik do tegoż, złożonego w dniu 29 listopada 1996 r. w Brukseli, Włochy oświadczają, iż uznają jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych w zakresie interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i I Protokołu do tej Konwencji, zgodnie z warunkami określonymi w ustępie 2 lit. b)"

IRLANDIA (data notyfikacji 03.06.2002 r.)

Oświadczenie zostało złożone w imieniu Irlandii w dniu 29 listopada 1996 r., zgodnie z art. 2 ust. 1 niniejszego Protokołu, o tym, iż Irlandia uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych w zakresie interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i I Protokołu do tej Konwencji według warunków określonych w art. 2 ust. 2 lit. a) niniejszego Protokołu.

LUKSEMBURG (data notyfikacji 17.05.2001 r.)

Wielkie Księstwo Luksemburg uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na warunkach określonych w art. 2 ust. 2 lit. b) Protokołu sporządzonego na podstawie art. K. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wykładni w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

HOLANDIA (data notyfikacji 16.02.2001 r.)

Oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. b). Zastrzega sobie prawo do wprowadzenia przepisu w prawie krajowym, zgodnie z którym w przypadku powstania kwestii interpretacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i I Protokołu do niej, w sprawie toczącej się przed sądem krajowym lub trybunałem, od orzeczeń których nie przysługują zgodnie z prawem krajowym środki zaskarżenia, sąd ten lub trybunał będzie występował z tą sprawą do Trybunału Sprawiedliwości.

PORTUGALIA (data notyfikacji 15.01.2001 r.)

Oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. a)

SZWECJA (data notyfikacji 10.06.1999 r.)

Oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. b)

FINLANDIA (data notyfikacji 18.12.1998 r.)

Oświadcza, iż uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 lit. b)

**DRUGI PROTOKÓŁ DO KONWENCJI O OCHRONIE INTERESÓW FINANSOWYCH
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH z dnia 19 czerwca 1997 roku, sporządzony na
podstawie art. K. 3 Traktatu o Unii Europejskiej**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszego Protokołu, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC się do aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 19 czerwca 1997 roku;

PRAGNĄC zapewnić skuteczność krajowego prawa karnego w zakresie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;

UZNAJĄC znaczenie Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 26 lipca 1995 roku w zwalczaniu oszustw dotyczących wydatków i przychodów Wspólnoty;

UZNAJĄC znaczenie Protokołu z 27 września 1996 roku do przedmiotowej Konwencji w zakresie zwalczania korupcji wyrządzającej lub mogącej wyrządzić szkodę interesom finansowym Wspólnot Europejskich;

ŚWIADOME faktu, iż interesy finansowe Wspólnot Europejskich mogą zostać naruszone lub zagrożone przestępstwami popełnianymi w imieniu osób prawnych oraz czynami stanowiącymi pranie pieniędzy;

PRZEKONANE o potrzebie przyjęcia, jeśli jest to konieczne, przepisów prawa krajowego w zakresie zapewnienia odpowiedzialności osób prawnych za oszustwa, czynną korupcję oraz pranie pieniędzy, popełnione na ich korzyść, wyrządzające szkodę lub mogące zaszkodzić interesom finansowym Wspólnot Europejskich;

PRZEKONANE o potrzebie przyjęcia, jeśli jest to konieczne, przepisów prawa krajowego zapewniających penalizację czynów stanowiących pranie przychodów z przestępstw oszustwa lub korupcji, wyrządzających szkodę lub mogących zaszkodzić interesom finansowym Wspólnot Europejskich, a także umożliwiających konfiskatę przychodów z takiego oszustwa i korupcji;

PRZEKONANE o potrzebie przyjęcia, jeśli jest to konieczne, przepisów prawa krajowego uniemożliwiających odmowę udzielenia wzajemnej pomocy prawnej wyłącznie z uwagi na fakt, iż przestępstwa mają charakter podatkowy lub celny albo też mogą być za takie uważane;

MAJĄC NA UWADZE, że współpraca Państw Członkowskich regulowana jest Konwencją o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 26 czerwca 1995 roku oraz fakt, że nie naruszając zobowiązań określonych prawem wspólnotowym, zachodzi konieczność wprowadzenia odpowiedniej regulacji dotyczącej współpracy Państw Członkowskich i Komisji dla zapewnienia skutecznego zwalczania oszustw, czynnej i biernej korupcji oraz odnoszącego się do nich prania pieniędzy, wyrządzających szkodę lub mogących zaszkodzić interesom Wspólnot Europejskich, oraz dotyczącej wymiany informacji pomiędzy Państwami Członkowskimi i Komisją;

STWIERDZAJĄC, iż w celu ułatwienia i zachęcenia do wymiany informacji, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych;

STWIERDZAJĄC, iż wymiana informacji nie powinna wpływać negatywnie na toczące się śledztwa oraz że w tym celu konieczne jest zapewnienie ochrony tajemnicy śledztwa;

STWIERDZAJĄC, iż konieczne jest wprowadzenie odpowiednich postanowień dotyczących kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich;

STWIERDZAJĄC na koniec, iż istotne postanowienia Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 roku powinny mieć zastosowanie do przestępstw określonych w niniejszym Protokole,

UZGODNIŁY NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA:

Artykuł 1 **Definicje**

1. Dla celów niniejszego Protokołu:

a) „Konwencja” oznacza Konwencję sporządzoną na podstawie art. K. 3 Traktatu o Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 roku”,

b) „oszustwo” oznacza zachowanie, o którym mowa w art. 1 Konwencji,

c) „korupcja bierna” oznacza zachowanie, o którym mowa w art. 2 Protokołu sporządzonego na podstawie art. K. 3 Traktatu o Unii Europejskiej do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 27 września 1996 roku”,

d) „korupcja czynna” oznacza zachowanie, o którym mowa w art. 3 tego Protokołu,

e) „osoba prawna” oznacza jakikolwiek podmiot mający taki status według przepisów właściwego prawa krajowego, z wyjątkiem państw i innych instytucji publicznych pełniących funkcje władcze oraz organizacji międzynarodowych prawa publicznego),

f) „pranie pieniędzy” oznacza zachowanie opisane w definicji zawartej w punkcie trzecim art. 1 Dyrektywy Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 roku w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy (3), odnoszące się do przychodów z oszustwa, co najmniej w przypadkach poważnych oraz dochodów z korupcji czynnej i biernej.

Artykuł 2 **Pranie pieniędzy**

Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu uznania prania pieniędzy za przestępstwo.

Artykuł 3 **Odpowiedzialność osób prawnych**

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych za oszustwo, czynną korupcję i pranie pieniędzy

popęłnione w ich interesie przez jakąkolwiek osobę, działającą indywidualnie, bądź wchodzącą w skład organu danej osoby prawnej, pełniącą funkcję kierowniczą na podstawie:

- pełnomocnictwa do jej reprezentowania, lub
- uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu tej osoby prawnej, lub
- uprawnienia do sprawowania kontroli w obrębie tej osoby prawnej,

jak również za udział w popełnieniu, w charakterze współsprawcy lub podżegacza, przestępstwa oszustwa, korupcji czynnej lub prania pieniędzy oraz za usiłowanie popełnienia takiego oszustwa.

2. Poza wypadkami przewidzianymi w ust. 1, każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych w przypadkach, kiedy brak nadzoru lub kontroli sprawowanej przez jedną z osób, o których mowa w ust. 1, umożliwił podwładnemu popełnienie oszustwa, przestępstwa czynnej korupcji albo prania pieniędzy na korzyść tej osoby prawnej.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na mocy postanowień ust. 1 i 2 nie stoi na przeszkodzie prowadzeniu postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym będącym sprawcami, podżegaczami lub pomocnikami do przestępstwa oszustwa, czynnej korupcji lub prania pieniędzy.

Artykuł 4

Sankcje wobec osób prawnych

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że osoba prawna odpowiedzialna na mocy art. 3, podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym sankcjom karnym, w tym karze grzywny, innej karze pieniężnej oraz ewentualnie innym sankcjom, takim jak:

- a) odebranie uprawnień do korzystania ze świadczeń lub pomocy publicznej,
- b) terminowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej,
- c) oddanie pod nadzór sądu,
- d) sądowy nakaz rozwiązania.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że osoba prawna odpowiedzialna na mocy art. 3 ust. 2 podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym sankcjom lub środkom.

Artykuł 5

Konfiskata

Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu umożliwienia zajmowania i, bez naruszania praw działających w dobrej wierze osób trzecich, konfiskaty lub pozbawienia narzędzi i przychodów z oszustwa, korupcji czynnej, biernej i prania pieniędzy lub mienia, którego wartość odpowiada tym przychodom. Do zajętych lub skonfiskowanych narzędzi, przychodów lub innych składników majątkowych ma zastosowanie prawo wewnętrzne Państwa Członkowskiego.

Artykuł 6

Przestępstwa podatkowe i celne

Państwo Członkowskie nie może odmówić pomocy wzajemnej w przypadku przestępstwa oszustwa, korupcji biernej lub czynnej oraz prania pieniędzy wyłącznie z

tego powodu, że mają one charakter podatkowy lub celny lub są za takie uważane.

Artykuł 7

Współpraca z Komisją Europejską

1. Państwa Członkowskie współpracują z Komisją Europejską w zwalczaniu oszustw, korupcji czynnej i biernej oraz prania pieniędzy. W tym celu Komisja świadczy pomoc techniczną i operacyjną niezbędną dla ułatwienia koordynacji śledztw prowadzonych przez właściwe organy krajowe.

2. Właściwe organy Państw Członkowskich mogą wymieniać z Komisją informacje w celu ułatwienia ustalenia faktów i zapewnienia skuteczności działań przeciw oszustwom, korupcji czynnej i biernej oraz praniu pieniędzy. Komisja i właściwe władze krajowe rozważają, oddzielnie dla każdej sprawy, potrzebę zachowania zasady poufności śledztwa i ochrony danych. W tym celu Państwo Członkowskie, dostarczając Komisji informacje, może określić szczególne warunki odnoszące się do sposobu ich wykorzystania zarówno przez samą Komisję, jak i inne Państwo Członkowskie, któremu informacja ta może zostać przekazana.

Artykuł 8

Odpowiedzialność Komisji w zakresie ochrony danych

Komisja zapewni, żeby w kontekście wymiany informacji na mocy art. 7 ust. 2 w odniesieniu do danych osobowych, zachowany był poziom ochrony równoważny poziomowi ochrony przewidzianemu w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.

Artykuł 9

Publikacja zasad ochrony danych

Zasady przyjęte na mocy art. 8 zostaną opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 10

Przekazywanie danych do innych Państw Członkowskich oraz do państw trzecich

1. Z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w art. 7 ust. 2, Komisja może przekazać dane osobowe otrzymane od Państwa Członkowskiego w wykonaniu zadań, o których mowa w art. 7, jakiegokolwiek innemu Państwu Członkowskiemu. Komisja poinformuje Państwo Członkowskie, które dostarczyło informacje, o zamiarze przekazania danych.

2. Komisja może, pod tymi samymi warunkami, przekazać dane osobowe otrzymane od Państwa Członkowskiego w wykonaniu zadań, o których mowa w art. 7, jakiegokolwiek innemu państwu trzeciemu pod warunkiem, że Państwo Członkowskie, które dostarczyło informacje, wyrazi zgodę na takie przekazanie.

Artykuł 11
Organ nadzorujący

Jakikolwiek organ, wyznaczony lub stworzony w celu wykonywania funkcji niezależnego nadzoru nad ochroną danych osobowych będących w posiadaniu Komisji na mocy Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jest właściwy do wykonywania tej samej funkcji w odniesieniu do danych osobowych pozostających w posiadaniu Komisji z mocy niniejszego Protokołu.

Artykuł 12
Stosunek do Konwencji

1. Postanowienia art. 3, 5 i 6 Konwencji stosują się do zachowań, o których mowa w art. 2 niniejszego Protokołu.

2. Do niniejszego Protokołu stosują się również następujące postanowienia Konwencji:

- art. 4, w tym znaczeniu, że o ile inaczej nie wskazano w momencie powiadomienia o którym mowa w art. 16 ust. 2 niniejszego Protokołu, jakiegokolwiek oświadczenie o którym mowa w art. 4 (2) Konwencji, stosuje się także do niniejszego Protokołu,
- art. 7, w tym znaczeniu, że zasada *ne bis in idem* stosuje się również do osób prawnych oraz że, o ile inaczej nie wskazano w momencie powiadomienia o którym mowa w art. 16 ust. 2 niniejszego Protokołu, jakiegokolwiek oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Konwencji, stosuje się także do niniejszego Protokołu,
- art. 9,
- art. 10.

Artykuł 13
Trybunał Sprawiedliwości

1. Wszelkie spory między Państwami Członkowskimi dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszego Protokołu, winny zostać zbadane w fazie wstępnej przez Radę, zgodnie z procedurą określoną w Tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, w celu wypracowania rozwiązania. Jeśli w ciągu 6 miesięcy spór nie zostanie rozstrzygnięty, każda ze stron sporu może przedłożyć sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Wszelkie spory między jednym lub więcej Państwami Członkowskimi a Komisją Europejską, dotyczące stosowania artykułu 2 w związku z art. 1 pkt. e) oraz art. 7, 8, 10 i 12 ust. 2 czwarty akapit niniejszego Protokołu, które okazały się niemożliwe do rozstrzygnięcia w drodze negocjacji, mogą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości, po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym jedna ze stron powiadomiła drugą o zaistnieniu sporu.

3. Protokół sporządzony na podstawie art. K. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie interpretacji, w drodze orzeczeń wstępnych, przez Trybunał Sprawiedliwości, Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 29 listopada 1996 roku, ma zastosowanie do niniejszego Protokołu w tym znaczeniu, że oświadczenie złożone przez Państwo Członkowskie na mocy art. 2 tego Protokołu, obowiązuje również w odniesieniu do niniejszego Protokołu chyba, że dane Państwo Członkowskie, w

momencie dokonywania powiadomienia przewidzianego w art. 16 ust. 2 niniejszego Protokołu, złoży odmienne oświadczenie.

Artykuł 14

Odpowiedzialność pozaumowna

Dla potrzeb niniejszego Protokołu, odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty regulowana jest ustępem drugim art. 215 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Artykuł 178 tego Traktatu stosuje się.

Artykuł 15

Kontrola sądowa

1. Trybunał Sprawiedliwości jest uprawniony do orzekania w sprawach odwołań od decyzji Komisji, wniesionych przez jakąkolwiek osobę fizyczną lub prawną, wydanych wobec tej osoby lub które bezpośrednio jej dotyczą, z naruszeniem art. 8 lub jakiegokolwiek reguły postępowania przyjętej w wykonaniu tego przepisu albo nadużycia uprawnień.

2. Artykuł 168a ust. 1 i 2, art. 173 ust. 5, art. 174 ust. 1, art. 176 ust. 1 i 2, art. 185 i 186 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jak również Statut Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stosują się odpowiednio.

Artykuł 16

Wejście w życie

1. Niniejszy Protokół podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu ich procedur konstytucyjnych wymaganych do przyjęcia niniejszego Protokołu.

3. Niniejszy Protokół wchodzi w życie po upływie 90 dni od powiadomienia, określonego w ust. 2, dokonanego przez ostatnie Państwo, będące członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę Aktu ustanawiającego niniejszy Protokół, które miało dopełnić tej formalności. Jednakże jeżeli Konwencja nie weszła w życie w tym dniu, niniejszy Protokół wchodzi w życie z dniem wejścia w życie Konwencji.

4. Jednakże stosowanie art. 7 ust. 2 jest zawieszane do czasu wypełnienia przez odpowiednią instytucję Wspólnot Europejskich obowiązku opublikowania zasad ochrony danych wynikającego z art. 9 lub do czasu spełnienia warunków z art. 11, dotyczących organu nadzorującego.

Artykuł 17

Przystąpienie nowych Państw Członkowskich

1. Niniejszy Protokół jest otwarty do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.

2. Tekst niniejszego Protokołu w języku państwa przystępującego, sporządzony przez

Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

4. W stosunku do przystępującego państwa niniejszy Protokół wchodzi w życie po upływie 90 dni od złożenia dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie Protokołu, jeżeli jeszcze nie wszedł on w życie po upływie wspomnianego okresu 90 dni.

Artykuł 18

Zastrzeżenia

1. W odniesieniu do przestępstw korupcyjnych, Każde Państwo Członkowskie może zastrzec prawo uznania za przestępstwo prania pieniędzy tylko tych czynów, z których przychody pochodzą z poważniejszych przypadków czynnej i biernej korupcji. Każde Państwo Członkowskie korzystające z tego uprawnienia poinformuje depozytariusza w momencie dokonywania powiadomienia, przewidzianego w art. 16 ust. 2, o dokładnej treści zastrzeżenia. Zastrzeżenie takie ważne jest przez okres pięciu lat od daty wspomnianego powiadomienia. Może być ono prolongowane tylko raz na okres dalszych pięciu lat.

2. Republika Austrii może, w momencie dokonywania powiadomienia o którym mowa w art. 16 ust. 2 oświadczyć, że nie będzie związana postanowieniami art. 3 i 4. Moc tego oświadczenia wygasa po upływie 5 lat od daty przyjęcia aktu ustanawiającego niniejszy Protokół.

3. Nie dopuszcza się składania żadnych innych zastrzeżeń, z wyjątkiem tych przewidzianych w art. 12 ust. 2, punkt pierwszy i drugi.

Artykuł 19

Depozytariusz

1. Funkcję depozytariusza niniejszego Protokołu pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich informacje o postępach w przyjmowaniu i przystępowaniu, składaniu oświadczeń i zastrzeżeń oraz wszelkich powiadomień dotyczących niniejszego Protokołu.

Na dowód powyższego, niżej podpisani Pełnomocnicy, niniejszym złożyli swoje podpisy:

Sporządzono w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 roku w jednym egzemplarzu oryginalnym w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny; oryginalny tekst ten zostaje złożony w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Wspólna deklaracja dotycząca artykułu 13 ustęp 2

Państwa Członkowskie oświadczają, że powołanie się w art. 13 ust. 2 na art. 7 Protokołu stosuje się jedynie do współpracy między Komisją, z jednej strony, i Państwami Członkowskimi, z drugiej, nie naruszając swobody Państw Członkowskich do dostarczania informacji w toku prowadzonych postępowań karnych.

Deklaracja Komisji dotycząca artykułu 7

Komisja przyjmuje zadania powierzone jej na mocy art. 7 Drugiego Dodatkowego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

**Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Drugiego Protokołu z
19 czerwca 1997 roku do Konwencji o ochronie interesów finansowych
Wspólnot Europejskich**

HISZPANIA (data notyfikacji: 20.01.2000)

Na zasadzie art. 18, Hiszpania zastrzega sobie prawo do uznania za przestępstwo „prania pieniędzy” tych czynów, z których przychody pochodzą z poważnych przypadków czynnej i biernej korupcji.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on the protection of the European Communities' financial interests

Official Journal C 316 , 27/11/1995 P. 0049 - 0057

CONVENTION Drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on the protection of the European Communities' financial interests

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 26 July 1995;

DESIRING to ensure that their criminal laws contribute effectively to the protection of the financial interests of the European Communities;

NOTING that fraud affecting Community revenue and expenditure in many cases is not confined to a single country and is often committed by organized criminal networks;

CONVINCED that protection of the European Communities' financial interests calls for the criminal prosecution of fraudulent conduct injuring those interests and requires, for that purpose, the adoption of a common definition;

CONVINCED of the need to make such conduct punishable with effective, proportionate and dissuasive criminal penalties, without prejudice to the possibility of applying other penalties in appropriate cases, and of the need, at least in serious cases, to make such conduct punishable with deprivation of liberty which can give rise to extradition;

RECOGNIZING that businesses play an important role in the areas financed by the European Communities and that those with decision-making powers in business should not escape criminal responsibility in appropriate circumstances;

DETERMINED to combat together fraud affecting the European Communities' financial interests by undertaking obligations concerning jurisdiction, extradition, and mutual cooperation, HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

Article 1

General provisions

1. For the purposes of this Convention, fraud affecting the European Communities' financial interests shall consist of:

(a) in respect of expenditure, any intentional act or omission relating to:

- the use or presentation of false, incorrect or incomplete statements or documents, which has as its effect the misappropriation or wrongful retention of funds from the general budget of the European Communities or budgets managed by, or on behalf of, the European Communities,
- non-disclosure of information in violation of a specific obligation, with the same effect,
- the misapplication of such funds for purposes other than those for which they were originally granted;

(b) in respect of revenue, any intentional act or omission relating to:

- the use or presentation of false, incorrect or incomplete statements or documents, which has as its effect the illegal diminution of the resources of the general budget of the European Communities or budgets managed by, or on behalf of, the European Communities,
- non-disclosure of information in violation of a specific obligation, with the same effect,
- misapplication of a legally obtained benefit, with the same effect.

2. Subject to Article 2 (2), each Member State shall take the necessary and appropriate measures to transpose paragraph 1 into their national criminal law in such a way that the conduct referred to therein constitutes criminal offences.
3. Subject to Article 2 (2), each Member State shall also take the necessary measures to ensure that the intentional preparation or supply of false, incorrect or incomplete statements or documents having the effect described in paragraph 1 constitutes a criminal offence if it is not already punishable as a principal offence or as participation in, instigation of, or attempt to commit, fraud as defined in paragraph 1.
4. The intentional nature of an act or omission as referred to in paragraphs 1 and 3 may be inferred from objective, factual circumstances.

Article 2

Penalties

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that the conduct referred to in Article 1, and participating in, instigating, or attempting the conduct referred to in Article 1 (1), are punishable by effective, proportionate and dissuasive criminal penalties, including, at least in cases of serious fraud, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition, it being understood that serious fraud shall be considered to be fraud involving a minimum amount to be set in each Member State. This minimum amount may not be set at a sum exceeding ECU 50 000.
2. However in cases of minor fraud involving a total amount of less than ECU 4 000 and not involving particularly serious circumstances under its laws, a Member State may provide for penalties of a different type from those laid down in paragraph 1.
3. The Council of the European Union, acting unanimously, may alter the amount referred to in paragraph 2.

Article 3

Criminal liability of heads of businesses

Each Member State shall take the necessary measures to allow heads of businesses or any persons having power to take decisions or exercise control within a business to be declared criminally liable in accordance with the principles defined by its national law in cases of fraud affecting the European Community's financial interests, as referred to in Article 1, by a person under their authority acting on behalf of the business.

Article 4

Jurisdiction

1. Each Member State shall take the necessary measures to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with Article 1 and 2 (1) when:
 - fraud, participation in fraud or attempted fraud affecting the European Communities' financial interests is committed in whole or in part within its territory, including fraud for which the benefit was obtained in that territory,
 - a person within its territory knowingly assists or induces the commission of such fraud within the territory of any other State,
 - the offender is a national of the Member State concerned, provided that the law of that Member State may require the conduct to be punishable also in the country where it occurred.
2. Each Member State may declare, when giving the notification referred to in Article 11 (2), that it will not apply the rule laid down in the third indent of paragraph 1 of this Article.

Article 5

Extradition and prosecution

1. Any Member State which, under its law, does not extradite its own nationals shall take the necessary measures to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with Articles 1 and 2 (1), when committed by its own nationals outside its territory.
2. Each Member State shall, when one of its nationals is alleged to have committed in another Member State a criminal offence involving the conduct described in Articles 1 and 2 (1), and it does not extradite that person to that other Member State solely on the ground of his or her nationality, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution if appropriate. In order to enable prosecution to take place, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted in accordance with the procedures laid down in Article 6 of the European Convention on Extradition. The requesting Member State shall be informed of the prosecution initiated and of its outcome.
3. A Member State may not refuse extradition in the event of fraud affecting the European Communities' financial interests for the sole reason that it concerns a tax or customs duty offence.
4. For the purposes of this Article, a Member State's own nationals shall be construed in accordance with any declaration made by it under Article 6 (1) (b) of the European Convention on Extradition and with paragraph 1 (c) of the Article.

Article 6

Cooperation

1. If a fraud as defined in Article 1 constitutes a criminal offence and concerns at least two Member States, those States shall cooperate effectively in the investigation, the prosecution and in carrying out the punishment imposed by means, for example, of mutual legal assistance, extradition, transfer of proceedings or enforcement of sentences passed in another Member State.
2. Where more than one Member State has jurisdiction and has the possibility of viable prosecution of an offence based on the same facts, the Member States involved shall cooperate in deciding which shall prosecute the offender or offenders with a view to centralizing the prosecution in a single Member State where possible.

Article 7

Ne bis in idem

1. Member States shall apply in their national criminal laws the 'ne bis in idem' rule, under which a person whose trial has been finally disposed of in a Member State may not be prosecuted in another Member State in respect of the same facts, provided that if a penalty was imposed, it has been enforced, is actually in the process of being enforced or can no longer be enforced under the laws of the sentencing State.
2. A Member State may, when giving the notification referred to in Article 11 (2), declare that it shall not be bound by paragraph 1 of this Article in one or more of the following cases:
 - (a) if the facts which were the subject of the judgement rendered abroad took place on its own territory either in whole or in part; in the latter case this exception shall not apply if those facts took place partly on the territory of the Member State where the judgement was rendered;
 - (b) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad constitute an offence directed against the security or other equally essential interests of that Member State;
 - (c) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad were committed by an official of the Member State contrary to the duties of his office.
3. The exceptions which may be the subject of a declaration under paragraph 2 shall not apply if

the Member State concerned in respect of the same facts requested the other Member State to bring the prosecution or granted extradition of the person concerned.

4. Relevant bilateral or multilateral agreements concluded between Member States and relevant declarations shall remain unaffected by this Article.

Article 8

Court of Justice

1. Any dispute between Member States on the interpretation or application of this Convention must in an initial stage be examined by the Council in accordance with the procedure set out in Title VI of the Treaty on European Union with a view to reaching a solution.

If no solution is found within six months, the matter may be referred to the Court of Justice of the European Communities by a party to the dispute.

2. Any dispute between one or more Member States and the Commission of the European Communities concerning the application of Article 1 or 10 of this Convention which it has proved impossible to settle through negotiation may be submitted to the Court of Justice.

Article 9

Internal provisions

No provision in this Convention shall prevent Member States from adopting internal legal provisions which go beyond the obligations deriving from this Convention.

Article 10

Transmission

1. Member States shall transmit to the Commission of the European Communities the text of the provisions transposing into their domestic law the obligations imposed on them under the provisions of this Convention.

2. For the purposes of implementing this Convention, the High Contracting Parties shall determine, within the Council of the European Union, the information to be communicated or exchanged between the Member States or between the Member States and the Commission, and also the arrangements for doing so.

Article 11

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of their constitutional requirements for adopting this Convention.

3. This Convention shall enter into force 90 days after the notification, referred to in paragraph 2, by the last Member State to fulfil that formality.

Article 12

Accession

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.

2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.

3. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Convention shall enter into force with respect to any State that accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period 90 days.

Article 13

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.
2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations, and also any other notification concerning this Convention.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

Done at Brussels on the twenty-sixth day of July in the year one thousand nine hundred and ninety-five in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 roku,

Oświadczenia Austrii:

French

La République d'Autriche déclare, conformément à l'article 7, paragraphe 2, de la Convention, qu'elle n'est pas liée par l'article 7, paragraphe 1, de la convention dans les cas suivants: a) lorsque les faits visés par le jugement ont eu lieu, soit en tout, soit en partie, sur son territoire. Dans ce dernier cas, cette exception ne s'applique cependant pas si ces faits ont eu lieu en partie sur le territoire de l'Etat membre où le jugement a été rendu ; b) lorsque les faits visés par le jugement rendu à l'étranger sont constitutifs de l'une des infractions suivantes : livraison à une puissance étrangère d'un secret professionnel (article 124 du code pénal); atteintes aux institutions de la République ou à l'intégrité du territoire et préparation à de telles atteintes (articles 242 et 244 du code pénal); intelligences avec l'ennemi (article 246 du code pénal); dénigrement de l'Etat et de ses symboles (article 248 du code pénal); atteintes aux plus hautes instances de l'Etat (articles 249 à 251 du code pénal); trahison (articles 252 à 258 du code pénal); infractions contre l'armée fédérale (articles 259 à 260 du code pénal); infractions commises à l'encontre d'un fonctionnaire autrichien (au sens de l'article 74, paragraphe 4, du code pénal) pendant l'exécution de ses tâches ou en raison de celle-ci; infractions au titre de la loi sur le commerce extérieur ; et infractions au titre de la loi sur le matériel de guerre; c) lorsque les faits visés par le jugement rendu à l'étranger ont été commis par un fonctionnaire autrichien (au sens de l'article 74, paragraphe 4, du code pénal) en violation des obligations à sa charge.

English

Pursuant to Article 7(2) of the Convention, the Republic of Austria hereby declares that it is not bound by Article 7(1) of the Convention in the following cases: (a) if the facts which were the subject of the judgment rendered took place on its own territory either in whole or in part; in the latter case, this exception shall not apply if those facts took place partly on the territory of the Member State where the judgment was rendered; (b) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad constitute one of the following offences: Exploitation of a business or industrial secret in favour of foreign interests (Article 124 of the Penal Code) High treason and preparations to that end (Arts 242 and 244 of the Penal Code) Subversive links (Art. 246 of the Penal Code) Debasing the State and its image (Art. 248 of the Penal Code) Attacks on supreme organs of the State (Arts 249 to 251 of the Penal Code) Treason (Arts 252 to 258 of the Penal Code) Punishable acts committed against the armed forces of the State (Arts 259 and 260 of the Penal Code) Punishable acts committed against an Austrian official (Art. 74, fourth line of the Penal Code) in the performance of his duties, or by virtue thereof Offences against the Foreign Trade Law and Offences against the War Materials Law; c) if the facts which were the subject of the foreign judgment rendered were committed by an Austrian official (Art. 74, fourth line of the Penal Code) contrary to his official duties.

Oświadczenie Niemiec:

French

La République fédérale d'Allemagne n'est pas liée par l'article 7, paragraphe 1, lorsque les faits visés par le jugement rendu à l'étranger ont eu lieu, soit en tout, soit en partie, sur son territoire, pour autant que ces faits n'ont pas eu lieu en partie sur le territoire de l'Etat membre où le jugement a été rendu.

English

The Federal Republic of Germany is not bound by Article 7(1) if the act which was the subject of the judgement rendered abroad took place entirely or partly on its territory, unless the act took place partly on the territory of the Member State where the judgement was rendered.

Oświadczenie Danii:

French

Déclaration de la délégation danoise: En vertu de l'article 7, paragraphe 2, points a) à c), le Danemark ne sera pas lié par l'article 7, paragraphe 1, dans les cas visés à l'article 7, paragraphe 2, points a), b) et c). En ce qui concerne les faits mentionnés à l'article 7, paragraphe 2, point b), la déclaration vise les infractions relevant du chapitre 12 du code pénal (infractions contre l'indépendance et la sûreté de l'État), du chapitre 13 du code pénal (infractions contre la constitution et les plus hautes autorités de l'État), du chapitre 14 du code pénal (infractions contre l'autorité publique), ainsi que les infractions qui, de par leur nature, peuvent être classées dans cette catégorie. Le Danemark interprète l'article 7, paragraphe 2, point b), comme visant, entre autres, les faits décrits à l'article 8, paragraphe 1, du code pénal. Le Danemark interprète en outre l'article 7 dans le sens qu'il concerne uniquement la possibilité d'imposer des sanctions mais non pas la possibilité d'une déchéance des droits. La convention n'est actuellement pas applicable aux îles Féroé et au Groenland.

English

With reference to Article 7(2)(a) to (c), Denmark shall not be bound by Article 7(1) in the cases listed in Article 7(2)(a), (b) and (c). As regards the acts listed in Article 7(2)(b), this declaration covers offences under Chapter 12 (Offences against the independence and safety of the State), Chapter 13 (Offences against the Constitution and the supreme authorities of the State) and Chapter 14 (Offences against public authority) of the Danish Criminal Code, and offences which may be similarly categorised. Denmark understands Article 7(2)(b) inter alia to include acts described in 8(1) of the Danish Criminal Code. Furthermore, Denmark interprets Article 7 as only applying to the ability to impose punishment, not the ability to deprive someone of their rights. The Faroe Islands and Greenland are not covered by the Convention for the time being.

Oświadczenie Francji:

French

En application de l'article 4 paragraphe 2 : "Lorsque les infractions prévus a l'article 1 et a l'article 2 paragraphe 1 de la présente convention sont commises hors du territoire de la République, la France déclare, conformément aux dispositions de l'article 4 paragraphe 2 que la poursuite desdites infractions visant les personnes énumérées a l'article 4 paragraphe 1 troisième tiret ne pourra être exercée qu'a la requête du ministère public. Cette poursuite devra être précédée d'une plainte de la victime ou de ses ayants droits ou

d'une dénonciation officielle par l'autorité du pays où le fait a été commis".

English

Pursuant to Article 4(2): "Where the offences covered by Article 1 and Article 2(1) of this convention are committed outside the territory of the French republic, France states, in accordance with the provisions of Article 4(2), that charges for such offences may be brought against the persons listed in Article 4(1), third indent, only at the request of the public prosecutor. Prosecution must be preceded by a complaint by the victim or by his legal successor(s) or by official denunciation of the offence by the authorities of the country in which it was committed."

Oświadczenie Wielkiej Brytanii:

French

Le Royaume-Uni n'appliquera pas la règle énoncée à l'article 4, paragraphe 1, troisième tiret.

English

United Kingdom will not apply the rule laid down in the third indent of Article 4, paragraph 1.

Oświadczenie Grecji:

French

Conformément à l'article 7, paragraphe 2, de la convention, la Grèce n'est pas liée par le paragraphe 1 de cet article dans les cas visés aux points b) et c) de l'article 7, paragraphe 2, de la convention établie sur la base de l'article K. 3 du traité sur l'Union européenne, relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes.

English

In accordance with Article 7(2) of the Convention, Greece will not be bound by paragraph 1 of the Article in the cases referred to in subparagraphs (b) and (c) of Article 7(2) of the Convention drawn up on the basis of Article K.3. of the Treaty on European Union on the protection of the European Communities' financial interests.

Oświadczenie Włoch:

French

"En ce qui concerne l'article 7, paragraphe 2, de la Convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes, établie le 26 juillet 1995 à Bruxelles, l'Italie déclare qu'elle n'est pas liée par l'article 7, paragraphe 1, dans les cas visés au paragraphe 2, points a), b) et c), de ce même article."

English

"In relation to Article 7(2) of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests, done at Brussels on 26 July 1995, Italy declares that it shall not be bound by Article 7(1) in respect of the cases described in Article 7(2)(a),(b) and (c)."

Oświadczenie Szwecji:**French**

DECLARE, conformément à l'article 7, paragraphe 2, points a) et b) de la convention, que la Suède pourra poursuivre une personne jugée pour les mêmes faits dans un autre Etat membre de l'Union européenne lorsque ces faits ont eu lieu, soit en tout, soit en partie, sur le territoire suédois, ou constituent une infraction contre la sûreté de la Suède ou d'autres intérêts également essentiels de la Suède.

English

DECLARE, in accordance with Article 7(2)(a) and (b) of the Convention, that Sweden will be able to bring proceedings against a person who has been convicted of the same offence in another State which is a member of the European Union if the offence was: (a) wholly or partly committed on Swedish territory, or (b) directed against Sweden's security or other equally essential interests of Sweden.

Oświadczenie Finlandii:**French**

La Finlande n'est pas liée par le paragraphe 1 de l'article 7 dans les cas visés aux points a) à c) du paragraphe 2 de l'article 7.

English

Article 7(1) does not bind Finland in the cases mentioned in Article 7(2)(a) to (c).

Protocol drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union to the Convention on the protection of the European Communities' financial interests - Statements made by Member States on the adoption of the Act drawing up the Protocol

Official Journal C 313 , 23/10/1996 P. 0002 - 0010

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Protocol, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 27 September 1996,

DESIRING to ensure that their criminal laws contribute effectively to the protection of the financial interests of the European Communities;

RECOGNIZING the importance of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests of 26 July 1995 for combating fraud affecting Community revenue and expenditure;

AWARE that the financial interests of the European Communities may be damaged or threatened by other criminal offences, particularly acts of corruption by or against national and Community officials, responsible for the collection, management or disbursement of Community funds under their control;

CONSIDERING that people of different nationalities, employed by different public agencies or bodies, may be involved in such corruption and that, in the interests of effective action against such corruption with international ramifications, it is important for their reprehensible nature to be perceived in a similar manner under Member States' criminal laws;

NOTING that several Member States' criminal law on crime linked to the exercise of public duties in general and concerning corruption in particular covers only acts committed by or against their national officials and does not cover, or covers only in exceptional cases, conduct involving Community officials or officials of other Member States;

CONVINCED of the need for national law to be adapted where it does not penalize acts of corruption that damage or are likely to damage the financial interests of the European Communities involving Community officials or officials of other Member States;

CONVINCED also that such adaptation of national law should not be confined, in respect of Community officials, to acts of active or passive corruption, but should be extended to other crimes affecting or likely to affect the revenue or expenditure of the European Communities, including crimes committed by or against persons in whom the highest responsibilities are vested;

CONSIDERING that appropriate rules should also be laid down on jurisdiction and mutual cooperation, without prejudice to the legal conditions under which they are to apply in specific cases, including waiver of immunity where appropriate;

CONSIDERING finally that the relevant provisions of the Convention on the protection of the

European Communities' financial interests of 26 July 1995 should be made applicable to the criminal acts covered by this Protocol,

HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

Article 1 Definitions

For the purposes of this Protocol:

1. (a) 'official' shall mean any 'Community' or 'national' official, including any national official of another Member State;

(b) the term 'Community official' shall mean:

- any person who is an official or other contracted employee within the meaning of the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of employment of other servants of the European Communities,
- any person seconded to the European Communities by the Member States or by any public or private body, who carries out functions equivalent to those performed by European Community officials or other servants.

Members of bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities and the staff of such bodies shall be treated as Community officials, inasmuch as the Staff Regulations of the European Communities or the Conditions of employment of other servants of the European Communities do not apply to them;

(c) the term 'national official' shall be understood by reference to the definition of 'official' or 'public officer' in the national law of the Member State in which the person in question performs that function for the purposes of application of the criminal law of that Member State.

Nevertheless, in the case of proceedings involving a Member State's official initiated by another Member State the latter shall not be bound to apply the definition of 'national official' except in so far as that definition is compatible with its national law;

2. 'Convention' shall mean the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on the protection of the European Communities' financial interests, of 26 July 1995 (1);

Article 2 Passive corruption

1. For the purposes of this Protocol, the deliberate action of an official, who, directly or through an intermediary, requests or receives advantages of any kind whatsoever, for himself or for a third party, or accepts a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties in a way which damages or is likely to damage the European Communities' financial interests shall constitute passive corruption.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 3 Active corruption

1. For the purposes of this Protocol, the deliberate action of whosoever promises or gives, directly or through an intermediary, an advantage of any kind whatsoever to an official for himself or for a third party for him to act or refrain from acting in accordance with his duty or in

the exercise of his functions in breach of his official duties in a way which damages or is likely to damage the European Communities' financial interests shall constitute active corruption.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 4 Assimilation

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that in its criminal law the descriptions of the offences constituting conduct of the type referred to in Article 1 of the Convention committed by its national officials in the exercise of their functions apply similarly in cases where such offences are committed by Community officials in the exercise of their duties.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that in its criminal law the descriptions of the offences referred to in paragraph 1 of this Article and in Articles 2 and 3 committed by or against its Government Ministers, elected members of its parliamentary chambers, the members of its highest Courts or the members of its Court of Auditors in the exercise of their functions apply similarly in cases where such offences are committed by or against members of the Commission of the European Communities, the European Parliament, the Court of Justice and the Court of Auditors of the European Communities respectively in the exercise of their duties.

3. Where a Member State has enacted special legislation concerning acts or omissions for which Government Ministers are responsible by reason of their special political position in that Member State, paragraph 2 of this Article may not apply to such legislation, provided that the Member State ensures that Members of the Commission of the European Community are covered by the criminal legislation implementing Articles 2 and 3 and paragraph 1 of this Article.

4. Paragraphs 1, 2 and 3 shall be without prejudice to the provisions applicable in each Member State concerning criminal proceedings and the determination of the competent court.

5. This Protocol shall apply in full accordance with the relevant provisions of the Treaties establishing the European Communities, the Protocol on the Privileges and Immunities of the European Communities, the Statutes of the Court of Justice and the texts adopted for the purpose of their implementation, as regards the withdrawal of immunity.

Article 5 Penalties

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that the conduct referred to in Articles 2 and 3, and participating in and instigating the conduct in question, are punishable by effective, proportionate and dissuasive criminal penalties, including, at least in serious cases, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.

2. Paragraph 1 shall be without prejudice to the exercise of disciplinary powers by the competent authorities against national officials or Community officials. In determining the penalty to be imposed, the national criminal courts may, in accordance with the principles of their national law, take into account any disciplinary penalty already imposed on the same person for the same conduct.

Article 6 Jurisdiction

1. Each Member State shall take the measures necessary to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with Articles 2, 3 and 4 where:

- (a) the offence is committed in whole or in part within its territory;
- (b) the offender is one of its nationals or one of its officials;
- (c) the offence is committed against one of the persons referred to in Article 1 or a member of one of the institutions referred to in Article 4 (2) who is one of its nationals;
- (d) the offender is a Community official working for a European Community institution or a body set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities which has its headquarters in the Member State concerned.

2. Each Member State may declare when giving the notification provided for in Article 9 (2) that it will not apply or will apply only in specific cases or conditions one or more of the jurisdiction rules laid down in paragraph 1 (b), (c), and (d).

Article 7 Relation to the Convention

1. Articles 3, 5 (1), (2) and (4) and Article 6 of the Convention shall apply as if there were a reference to the conduct referred to in Articles 2, 3 and 4 of this Protocol.

2. The following provisions of the Convention shall also apply to this Protocol:

- Article 7, on the understanding that, unless otherwise indicated at the time of the notification provided for in Article 9 (2) of this Protocol, any declaration within the meaning of Article 7 (2) of the Convention shall also apply to this Protocol,
- Article 9,
- Article 10.

Article 8 Court of Justice

1. Any dispute between Member States on the interpretation or application of this Protocol must in an initial stage be examined by the Council in accordance with the procedure set out in Title VI of the Treaty on European Union with a view to reaching a solution.

If no solution is found within six months, the matter may be referred to the Court of Justice of the European Communities by a party to the dispute.

2. Any dispute between one or more Member States and the Commission of the European Communities concerning Article 1, with the exception of point 1 (c), or Articles 2, 3 and 4, or the third indent of Article 7 (2) of this Protocol which it has proved impossible to settle through negotiation may be submitted to the Court of Justice of the European Communities.

Article 9 Entry into force

1. This Protocol shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the procedures required under their respective constitutional rules for adopting this Protocol.

3. This Protocol shall enter into force 90 days after the notification provided for in paragraph 2 has been given by the State which, being a Member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act drawing up this Protocol, is the last to fulfil that formality. If,

however, the Convention has not entered into force on that date, this Protocol shall enter into force on the date on which the Convention enters into force.

Article 10 Accession of new Member States

1. This Protocol shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.
2. The text of this Protocol in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Protocol shall enter into force with respect to any State that accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of this Protocol if it has not yet entered into force at the time of expiry of the said period of 90 days.

Article 11 Reservations

1. No reservation shall be authorized with the exception of those provided for in Article 6 (2).
2. Any Member State which has entered a reservation may withdraw it at any time in whole or in part by notifying the depositary. Withdrawal shall take effect on the date on which the depositary receives the notification.

Article 12 Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Protocol.
2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations and any other notification concerning this Protocol.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.
Done in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

**Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Protokołu do
Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich
z dnia 27 września 1996 roku,**

Oświadczenie Austrii:

French

La République d'Autriche déclare, conformément à l'article 6, paragraphe 2, du protocole, qu'en ce qui concerne les infractions commises par un de ses ressortissants, elle n'est liée par l'article 6, paragraphe 1, point b), du protocole que si les faits sont aussi punissables dans le pays dans lequel ils ont été commis.

English

Pursuant to Article 6(2) of the Protocol, the Republic of Austria hereby declares that it shall be bound by Article 6(1)(b) of the Protocol in respect of offences committed by its nationals only if the acts are also punishable in the country in which they were committed.

Oświadczenie Danii:

French

Déclaration de la délégation danoise: En vertu de l'article 6, paragraphe 2, le Danemark se réserve, dans les cas visés à l'article 6, paragraphe 1, point b), première partie, de subordonner sa compétence à la condition que l'infraction est également punissable en vertu de la législation du pays dans lequel elle a été commise (double incrimination).

English

Declaration: With reference to Article 6(2), the reservation is made that in the circumstances described in the first phrase of Article 6(1)(b), Denmark may make Danish jurisdiction conditional on the offence also being punishable under the legislation of the country in which the offence was committed (double criminality).

Oświadczenie Francji:

French

En application de l'article 6 paragraphe 2 : "Lorsque les infractions prévus aux l'articles 2, 3 et 4 du présent protocole sont commises hors du territoire de la République, la France déclare, conformément aux dispositions de l'article 6 paragraphe 2 que la poursuite desdites infractions visant les personnes énumérées à l'article 6 paragraphe 1b, c et d ne pourra être exercée qu'à la requête du ministère public. Cette poursuite devra être précédée d'une plainte de la victime ou de ses ayants droits ou d'une dénonciation officielle par l'autorité du pays où le fait a été commis".

English

Pursuant to Article 6(2): "Where the offences covered by Articles 2, 3 and 4 of this protocol are committed outside the territory of the French republic, France states, in accordance with the provisions of Article 6(2), that charges for such offences may be brought against the persons listed in Article 6(1)(b), (c) and (d) only at the request of the public prosecutor. Prosecution must be preceded by a complaint by the victim or by his legal successor(s) or by official denunciation of the offence by the authorities of the country in which it was committed."

Oświadczenie Włoch:

French

"En ce qui concerne l'article 6, paragraphe 2, du premier protocole établi à Dublin le 27 septembre 1996, l'Italie déclare qu'elle appliquera sans réserve les règles de compétence prévues à l'article 6, paragraphe 1, points a) à d), du premier protocole à la convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes, tout en appliquant les règles énoncées à l'article 6, paragraphe 1, points b) et c), conformément aux conditions prévues actuellement par les articles 7, 9 et 10, du code pénal italien."

English

"In relation to Article 6(2) of the first Protocol to the Convention on the protection of the Communities' financial interests, done at Dublin on 27 September 1996, Italy declares that it will apply the jurisdiction rules laid down in Article 6(1)(a) and (d) of that Protocol without reservation, while it will apply the rules under Article 6(1)(b) and (c) in accordance with the conditions currently specified in Articles 7, 9 and 10 of the Italian Penal Code."

Oświadczenie Wielkiej Brytanii:

French

Le Royaume-Uni n'appliquera pas les règles de compétence énoncées à l'article 6, paragraphe 1, points b), c) et d).

English

The United Kingdom will not apply the jurisdiction rules laid down in paragraph 1(b), (c) and (d) of Article 6.

Oświadczenie Luksemburga:

French

Le Grand-Duché de Luxembourg déclare que, sauf les cas couverts par l'article 6, paragraphe premier du protocole, en son point a), il n'appliquera les règles de compétence visées aux points b), c) et d) de la même disposition du protocole qu'à la condition que l'auteur de l'infraction ait la nationalité luxembourgeoise

English

The Grand Duchy of Luxembourg hereby declares that, saving the cases covered by Article 6(1)(a) of the Protocol drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, to the Convention on the protection of the European Communities' financial interests, it will apply the jurisdiction rules referred to in Article 6(1)(b), (c) and (d) of that Protocol only if the offender is a Luxembourg national.

Oświadczenie Holandii:

French

Réserve concernant l'article 6: "Le gouvernement néerlandais déclare qu'en ce qui concerne l'article 6, paragraphe 1, les Pays-Bas peuvent exercer leur compétence: point a): dans de cas d'une infraction commise, en tout ou en partie, sur le territoire néerlandais; point b): dans de cas d'une infraction instituée conformément à l'article 2, à l'égard de fonctionnaires néerlandais et également de ressortissants néerlandais qui ne sont pas fonctionnaires, pour autant que le fait concerné soit érigé en infraction en vertu de la loi de l'État où il est commis; dans le cas d'infractions instituées conformément aux articles 3 et 4, à l'égard tant de ressortissants néerlandais que de fonctionnaires néerlandais, pour autant que la loi de l'État où elles sont commises les érige en infractions; point c): à l'égard de ressortissants néerlandais, pour autant que l'infraction soit punissable en vertu de la loi de l'État où elle est commise; point d): à l'égard d'agents au service d'une institution des Communautés européennes ayant son siège aux Pays-Bas ou d'un organisme créé conformément aux traités instituant les Communautés européennes ayant son siège aux Pays-Bas, pour autant que l'infraction soit punissable en vertu de la loi de l'État où elle est commise." Nous avons aussi l'honneur de vous communiquer que, ce protocole ayant été adopté, la compétence de la Cour de justice, au titre du protocole signé à Bruxelles le 29 novembre 1996, pour statuer à titre préjudiciel n'a, en ce qui concerne les Pays-Bas, plus lieu d'être limitée à la Convention signée à Bruxelles le 26 juillet 1995, mais peut aussi s'étendre au protocole signé à Dublin le 27 septembre 1996.

English

Reservation in respect of Article 6: "The Netherlands Government declares that with regard to Article 6(1), jurisdiction may be exercised by the Netherlands in the following cases: (a) where the offence is committed in whole or in part within Netherlands territory; (b) in respect of the offence punishable under Article 2, with regard to Netherlands officials and also with regard to Netherlands nationals who are not Netherlands officials, insofar as it is punishable under the law of the country where it was committed, in respect of the offences punishable under Articles 3 and 4, with regard to both Netherlands nationals and Netherlands officials, insofar as the relevant offence is punishable under the law of the country where it was committed; (c) with regard to Netherlands nationals, insofar as the offence is punishable under the law of the country where it was committed; (d) with regard to public servants working for a European Community institution which has its headquarters in the Netherlands or for a body set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities which has its headquarters in the Netherlands, insofar as the offence is punishable under the law of the country where it was committed". I would also inform you that as regards the Netherlands, acceptance of this Protocol means that the competence of the Court of Justice to give preliminary rulings under the Protocol drawn up in Brussels on 29 November 1996 no longer needs to be limited to the Convention drawn up in Brussels on 26 July 1995 but can also relate to the Protocol drawn up in Dublin on 27 September 1996.

Oświadczenie Portugalii:

French

a) Il n'appliquera la règle de compétence prévue à l'article 6, paragraphe 1, point b), du protocole que si: - l'auteur de l'infraction se trouve au Portugal; - les faits constituant l'infraction sont également punis par la législation du lieu où ils ont été commis, à moins que ce lieu ne soit exclu de l'exercice du pouvoir de sanction; - ils constituent en outre des infractions pour lesquelles l'extradition est admise mais ne peut être accordée. b) Il n'appliquera pas la règle de compétence prévue à l'article 6, paragraphe 1, point b), du protocole si l'auteur de l'infraction n'a pas la nationalité portugaise, bien qu'il doive être considéré comme fonctionnaire à des fins pénales en droit interne portugais. c) Il n'appliquera pas les règles de compétence prévues à l'article 6, paragraphe 1, points c) et d), du protocole.

English

"(a) It will apply the jurisdiction rule in Article 6(1)(b) of the Protocol only if: - the offender is discovered in Portugal; - the acts committed are also punishable under the legislation of the place in which they were carried out, unless punitive powers are not exercised in that place; they additionally constitute extraditable crimes and extradition cannot be granted; (b) it will not apply the jurisdiction rule in Article 6(1)(b) of the Protocol if the offender does not have Portuguese nationality, even if for criminal purposes he has to be considered an official under Portuguese domestic law; c) it will not apply the jurisdiction rules in Article 6(1)(c) and (d) of the Protocol."

Oświadczenie Szwecji:

French

Déclare que la Suède, conformément à l'article 6, paragraphe 2, du protocole a) n'a pas l'intention d'exercer sa compétence juridictionnelle dans les cas où l'infraction est commise à l'encontre d'un fonctionnaire communautaire au sens de l'article 1 ou d'un des membres des institutions visées à l'article 4, paragraphe 2, qui est en même temps un ressortissant suédois (article 6, paragraphe 1, point c), et b) n'a pas l'intention d'exercer sa compétence juridictionnelle dans les cas où l'auteur de l'infraction est un fonctionnaire communautaire au service d'une institution ou d'un organisme ayant son siège en Suède (article 6, paragraphe 1, point d).

English

Declare, in accordance with Article 6(2) of the Protocol, that: (a) Sweden does not intend to exercise jurisdiction in cases where the offence was committed against a Community official referred to in Article 1 or against a member of one of the institutions referred to in Article 4(2) who is at the same time a national of Sweden (Article 6(1)(c)), and (b) Sweden does not intend to exercise jurisdiction in cases where the offender is a Community official working for an institution or body which has its headquarters in Sweden (Article 6(1)(d)).

Oświadczenie Finaldii:

French

1. La Finlande n'appliquera les règles prévues à l'article 6, paragraphe 1, point b), du protocole à ses ressortissants, conformément au chapitre 1, point 11, du code pénal finlandais, que dans la mesure où l'infraction est aussi punissable au regard de la loi du lieu où elle a été commise et pourrait également être considérée comme telle par une juridiction du pays étranger. Il est exclu d'infliger en Finlande des sanctions plus sévères que celles prévues par la loi du lieu où l'infraction a été commise. 2. La Finlande n'appliquera pas les règles prévues à l'article 6, paragraphe 1, points c) et d) du protocole.

English

1. Finland applies the rules laid down in Article 6(1)(b) of the Protocol in respect of its own nationals in accordance with Chapter 1(11) of the Finnish criminal code only if the offence is also punishable under the law of the place where the offence was committed and if this could also be considered a punishable offence before a court of the foreign state. No stricter penalties may be imposed in Finland than those prescribed under the law of the place of the offence. 2. Finland does not apply the rules as laid down in Article 6(1)(c) and (d) of the Protocol.

**PROTOCOL drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union,
on the interpretation, by way of preliminary rulings, by the Court of Justice of the
European Communities of the Convention on the protection of the European
Communities' financial interests**

THE HIGH CONTRACTING PARTIES,

HAVE AGREED on the following provisions, which shall be annexed to the
Convention:

Article 1

The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction, pursuant to the conditions laid down in this Protocol, to give preliminary rulings on the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the Protocol to that Convention drawn up on 27 September 1996 (1), hereinafter referred to as 'the first Protocol'.

Article 2

1. By a declaration made at the time of the signing of this Protocol or at any time thereafter, any Member State shall be able to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol to that Convention pursuant to the conditions specified in either paragraph 2 (a) or paragraph 2 (b).
2. A Member State making a declaration pursuant to paragraph 1 may specify that either:
 - (a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol thereto if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment, or
 - (b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol thereto if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgement.

Article 3

1. The Protocol on the Statute of the Court of Justice of the European Communities and the Rules of Procedure of that Court of Justice shall apply.
2. In accordance with the Statute of the Court of Justice of the European Communities, any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to Article 2, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court of Justice of the European Communities in cases which arise pursuant to Article 1.

Article 4

1. This Protocol shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
 2. Member States shall notify the depositary of the completion of their respective constitutional requirements for adopting this Protocol and communicate to him any declaration made pursuant to Article 2.
 3. This Protocol shall enter into force 90 days after the notification, referred to in paragraph 2, by the Member State which, being a member of the European Union on the date
1. This Protocol shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.
 2. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.
 3. The text of this Protocol in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
 4. This Protocol shall enter into force with respect to any State that accedes to it 90 days after the date of deposit of its instrument of accession, or on the date of the entry into force of this Protocol if the latter has not yet come into force when the said period of 90 days expires.

Article 6

Any State that becomes a member of the European Union and accedes to the Convention on the protection of the European Communities' financial interests in accordance with Article 12 thereof shall accept the provisions of this Protocol.

Article 7

1. Amendments to this Protocol may be proposed by any Member State, being a High Contracting Party. Any proposal for an amendment shall be sent to the depositary, who shall forward it to the Council.
2. Amendments shall be established by the Council, which shall recommend that they be adopted by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
3. Amendments thus established shall enter into force in accordance with the provisions of Article 4.

Article 8

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Protocol.
2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities the notifications, instruments or communications concerning this Protocol.

In witness whereof the undersigned Plenipotentiaries have signed this Protocol.

Done at Brussels, this twenty-ninth day of November in the year one thousand nine hundred and ninety-six, in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic.

Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Protokołu w sprawie wykładni w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich

Oświadczenie Austrii:

French

Déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 paragraphe 2 point b); se réserve le droit de prévoir dans sa législation interne que, lorsqu'une question relative à l'interprétation de la convention sur l'emploi de l'informatique dans le domaine des douanes sera soulevée dans une affaire pendante devant une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, cette juridiction sera tenue de saisir la Cour de justice des Communautés européennes.

English

Declare to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2 paragraph 2(b); Reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol thereto is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice.

Oświadczenie Belgii:

French

Conformément à l'article 2, le Royaume de Belgique déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes dans les conditions définies au paragraphe 2, point b) dudit article.

English

The Kingdom of Belgium declares that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in the manner prescribed in Article 2, under the conditions specified in Article 2(2)(b).

Oświadczenie Niemiec:

French

Les représentants des gouvernements des Etats membres de l'Union européenne réunis au sein du Conseil, au moment de la signature de l'acte du Conseil établissant le protocole concernant l'interprétation, à titre préjudiciel, par la Cour de justice des Communautés européennes de la Convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes, désirant assurer une interprétation aussi efficace et uniforme que possible de ladite convention dès son entrée en vigueur, se déclarent prêts à prendre des mesures appropriées pour que les procédures nationales d'adoption de la Convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes et du protocole concernant son interprétation soient achevées simultanément et dans les meilleurs délais. Déclaration faite en application de l'article 2 Lors de la signature du présent protocole, ont déclaré accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 : la République française, l'Irlande et la République portugaise selon les modalités prévues à l'article 2, paragraphe 2, point a), la République fédérale d'Allemagne, la République hellénique, le Royaume des Pays-Bas, la République d'Autriche, la République de Finlande et le Royaume de Suède selon les modalités prévues à l'article 2, paragraphe 2, point b). Déclaration La République fédérale d'Allemagne, la République hellénique, le Royaume des Pays-Bas et la République d'Autriche se réservent le droit de prévoir dans leur législation interne que, lorsqu'une question relative à l'interprétation de la Convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes et du premier protocole annexé à cette convention sera soulevée dans une affaire pendante devant une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, cette juridiction sera tenue de saisir la Cour de justice. Pour le Royaume de Danemark et le Royaume d'Espagne, la/les déclaration(s) sera/seront faite(s) au moment de l'adoption.

English

The Representatives of the Governments of the Member States of the European Union meeting within the Council, At the time of the signing of the Council act drawing up the Protocol on the interpretation, by way of preliminary rulings, by the Court of Justice of the European Communities, of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests, Wishing to ensure that the said Convention is interpreted as effectively and uniformly as possible as from its entry into force, Declare themselves willing to take appropriate steps to ensure that the national procedures for adopting the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the Protocol concerning its interpretation are completed simultaneously at the earliest opportunity. Declaration made pursuant to Article 2 At the time of the signing of this Protocol, the following declared that they accepted the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2: The French Republic, Ireland and the Portuguese Republic, in accordance with the procedures laid down in Article 2(2)(a); The Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Kingdom of the Netherlands, the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden, in accordance with the procedures laid down in Article 2(2)(b). Declaration The Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Kingdom of the Netherlands and the Republic of Austria reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests or the first Protocol thereto is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice of the European Communities. For the Kingdom of Denmark and the Kingdom of Spain, the declaration(s) will be made at the time of adoption.

Oświadczenie Danii: French

Déclaration de la délégation danoise: En vertu de l'article 2, paragraphe 1, le Danemark accepte la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes pour statuer, à titre préjudiciel, sur l'interprétation de la convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes et du premier protocole à cette convention, dans les conditions définies à l'article 2, paragraphe 2, point b). Une juridiction danoise a ainsi la faculté de demander à la Cour de justice des Communautés européennes de statuer, à titre préjudiciel, sur une question soulevée dans une affaire pendante devant elle et portant sur l'interprétation de la convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes et du premier protocole à cette convention, si la juridiction concernée estime qu'une décision sur cette question est nécessaire pour rendre son jugement.

English

Declaration: With reference to Article 2(1), Denmark accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol to that Convention under the conditions specified in Article 2(2)(b). Thus, a court in Denmark may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol thereto, if the relevant court considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment.

Oświadczenie Hiszpanii:

French

1. Conformément aux dispositions de l'article 2, paragraphe 1, l'Espagne déclare accepter la compétence de la Cour de justice pour statuer à titre préjudiciel dans les conditions définies à l'article 2, paragraphe 2, point a). 2. L'Espagne se réserve le droit de prévoir, dans sa législation interne, que toute juridiction dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours de droit interne est tenue de demander à la Cour de justice de statuer à titre préjudiciel lorsqu'une question portant sur l'interprétation de la convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes est soulevée dans une affaire pendante devant ladite juridiction.

English

First: In accordance with the provisions of Article 2(1), Spain declares that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings under the conditions specified in Article 2(2)(a). Second: Spain reserves the right to make provision in its national law to the effect that, where a question relating to interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests is raised before a court against the decisions of which there is no judicial remedy under national law, that court will be required to seek a preliminary ruling.

Oświadczenie Francji:

French

Déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 paragraphe 2 point a). En application de l'article 2 : "Conformément à la déclaration faite par la France le 14 mars 2000 en application de l'article 35 du traité de l'Union Européenne, la République Française déclare accepter la compétence de la cour de justice des Communautés Européennes pour statuer, à titre préjudiciel, sur l'interprétation de la convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés Européennes et du premier protocole à cette convention, dans les conditions prévues au paragraphe 2b) de l'article 2 de cet accord"

English

Declare to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2 paragraph 2(a). Pursuant to Article 2: "In accordance with the declaration made by France on 14 March 2000 pursuant to Article 35 of the Treaty on European Union, the French Republic hereby stated that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of the Convention on the Protection of the European Communities' Financial Interests and of the first protocol to that Convention, under the conditions laid down in Article 2 (2)(b) thereof."

Oświadczenie Grecji:

French

Déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 paragraphe 2 point b); se réserve le droit de prévoir dans sa législation interne que, lorsqu'une question relative à l'interprétation de la convention sur l'emploi de l'informatique dans le domaine des douanes sera soulevée dans une affaire pendante devant une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, cette juridiction sera tenue de saisir la Cour de justice des Communautés européennes.

English

Declare to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2 paragraph 2(b); Reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol thereto is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice.

Oświadczenie Włoch:

French

"En ce qui concerne l'article 2, paragraphe 1, du protocole concernant l'interprétation, à titre préjudiciel, par la Cour de justice des Communautés européennes de la convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes et la déclaration qui y est jointe, établi le 29 novembre 1996 à Bruxelles, l'Italie déclare qu'elle accepte la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes pour statuer, à titre préjudiciel, sur l'interprétation de la convention relative à la protection des intérêts

financiers des Communautés européennes et du premier protocole à cette convention, dans les conditions définies au paragraphe 2, point b)."

English

"In relation to Article 2(1) of the Protocol on the interpretation, by way of preliminary rulings, by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and Declaration annexed thereto, done at Brussels on 29 November 1996, Italy declares that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol to that Convention under the conditions specified in paragraph 2(b)."

Oświadczenie Irlandii:

French

Déclaration faite au nom de l'Irlande, le 29 novembre 1996, conformément à l'article 2, paragraphe 1, dudit protocole, déclaration par laquelle l'Irlande accepte la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes pour statuer, à titre préjudiciel, sur l'interprétation de la Convention relative à la protection des intérêts financiers des Communautés européennes et du premier protocole à cette convention, dans les conditions définies à l'article 2, paragraphe 2, point a), dudit protocole;

English

Declaration made on behalf of Ireland on 29 November 1996, pursuant to Article 2.1 of the said Protocol that Ireland accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of the Convention on the Protection of the European Communities financial interests and the First Protocol to that Convention under the conditions specified in Article 2.2 (a) of the said Protocol.

Oświadczenie Luksemburga:

French

Le Grand-Duché de Luxembourg accepte la compétence de la Cour de Justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2, paragraphe 2, point b) du protocole

English

The Grand Duchy of Luxembourg accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities on the terms specified in Article 2(2)(b) of the Protocol drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union on the interpretation, by way of preliminary rulings, by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests.

Oświadczenie Holandii:
French

Déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 paragraphe 2 point b); se réserve le droit de prévoir dans sa législation interne que, lorsqu'une question relative à l'interprétation de la convention sur l'emploi de l'informatique dans le domaine des douanes sera soulevée dans une affaire pendante devant une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, cette juridiction sera tenue de saisir la Cour de justice des Communautés européennes.

English

Declare to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2 paragraph 2(b); Reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests and the first Protocol thereto is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice.

Oświadczenie Portugalii:
French

Déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 paragraphe 2 point a).

English

Declare to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2 paragraph 2(a).

Oświadczenie Szwecji:
French

Déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 paragraphe 2 point b).

English

Declare to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2 paragraph 2(b).

Oświadczenie Finaldii:**French**

Déclare accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes selon les modalités prévues à l'article 2 paragraphe 2 point b).

English

Declare to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities in accordance with the procedures laid down in Article 2 paragraph 2(b).

Second Protocol, drawn up on the basis of Article K.3 of the treaty on European Union, to the Convention on the protection of the European Communities' financial interests - Joint Declaration on Article 13 (2) - Commission Declaration on Article 7

Official Journal C 221 , 19/07/1997 P. 0012 - 0022

SECOND PROTOCOL, drawn up on the basis of Article K.3 of the treaty on European Union, to the Convention on the protection of the European Communities' financial interests
THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Protocol, Member States of the European Union, REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 19 June 1997;
DESIRING to ensure that their criminal laws contribute effectively to the protection of the financial interests of the European Communities;
RECOGNIZING the importance of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests of 26 July 1995 in combating fraud affecting Community revenue and expenditure;
RECOGNIZING the importance of the Protocol of 27 September 1996 to the said Convention in the fight against corruption damaging or likely to damage the European Communities' financial interests;
AWARE that the financial interests of the European Communities may be damaged or threatened by acts committed on behalf of legal persons and acts involving money laundering;
CONVINCED of the need for national law to be adapted, where necessary, to provide that legal persons can be held liable in cases of fraud or active corruption and money laundering committed for their benefit that damage or are likely to damage the European Communities' financial interests;
CONVINCED of the need for national law to be adapted, where necessary, to penalize acts of laundering of proceeds of fraud or corruption that damage or are likely to damage the European Communities' financial interests and to make it possible to confiscate proceeds of such fraud and corruption;
CONVINCED of the need for national law to be adapted, where necessary, in order to prevent the refusal of mutual assistance solely because offences covered by this Protocol concern or are considered as tax or customs duty offences;
NOTING that cooperation between Member States is already covered by the Convention on the protection of the European Communities' financial interests of 26 July 1995, but that there is a need, without prejudice to obligations under Community law, for appropriate provision also to be made for cooperation between member States and the Commission to ensure effective action against fraud, active and passive corruption and related money laundering damaging or likely to damage the European Communities' financial interests, including exchange of information between the Member States and the Commission;
CONSIDERING that, in order to encourage and facilitate the exchange of information, it is necessary to ensure adequate protection of personal data;
CONSIDERING that the exchange of information should not hinder ongoing investigations and that it is therefore necessary to provide for the protection of investigation secrecy;
CONSIDERING that appropriate provisions have to be drawn up on the competence of the Court of Justice of the European Communities;
CONSIDERING finally that the relevant provisions of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests of 26 July 1995 should be made applicable to certain acts covered by this Protocol,
HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

Article 1 Definitions

For the purposes of this Protocol:

- (a) 'Convention' shall mean the Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union on the protection of the European Communities' financial interests, of 26 July 1995 (1);
- (b) 'fraud' shall mean the conduct referred to in Article 1 of the Convention;
- (c) - 'passive corruption' shall mean the conduct referred to in Article 2 of the Protocol drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union to the convention on the protection of the European Communities' financial interests, of 27 September 1996 (2),
- 'active corruption' shall mean the conduct referred to in Article 3 of the same Protocol;
- (d) 'legal person' shall mean any entity having such status under the applicable national law, except for States or other public bodies in the exercise of State authority and for public international organizations;
- (e) 'money laundering' shall mean the conduct as defined in the third indent of Article 1 of Council Directive 91/308/EEC of 10 June 1991 on the prevention of the use of the financial system for the purpose of money laundering (3), related to the proceeds of fraud, at least in serious cases, and of active and passive corruption.

Article 2 Money laundering

Each Member State shall take the necessary measures to establish money laundering as a criminal offence.

Article 3 Liability of legal persons

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that legal persons can be held liable for fraud, active corruption and money laundering committed for their benefit by any person, acting either individually or as part of an organ of the legal person, who has a leading position within the legal person, based on
 - a power of representation of the legal person, or
 - an authority to take decisions on behalf of the legal person, or
 - an authority to exercise control within the legal person,as well as for involvement as accessories or instigators in such fraud, active corruption or money laundering or the attempted commission of such fraud.
2. Apart from the cases already provided for in paragraph 1, each Member State shall take the necessary measures to ensure that a legal person can be held liable where the lack of supervision or control by a person referred to in paragraph 1 has made possible the commission of a fraud or an act of active corruption or money laundering for the benefit of that legal person by a person under its authority.
3. Liability of a legal person under paragraphs 1 and 2 shall not exclude criminal proceedings against natural persons who are perpetrators, instigators or accessories in the fraud, active corruption or money laundering.

Article 4 Sanctions for legal persons

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that a legal person held liable pursuant to Article 3 (1) is punishable by effective, proportionate and dissuasive sanctions, which shall include criminal or non-criminal fines and may include other sanctions such as:

- (a) exclusion from entitlement to public benefits or aid;
- (b) temporary or permanent disqualification from the practice of commercial activities;
- (c) placing under judicial supervision;
- (d) a judicial winding-up order.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that a legal person held liable pursuant to Article 3 (2) is punishable by effective, proportionate and dissuasive sanctions or measures.

Article 5 Confiscation

Each Member State shall take the necessary measures to enable the seizure and, without prejudice to the rights of bona fide third parties, the confiscation or removal of the instruments and proceeds of fraud, active and passive corruption and money laundering, or property the value of which corresponds to such proceeds. Any instruments, proceeds or other property seized or confiscated shall be dealt with by the Member State in accordance with its national law.

Article 6 Cooperation with the Commission of the European Communities

A Member State may not refuse to provide mutual assistance in respect of fraud, active and passive corruption and money laundering for the sole reason that it concerns or is considered as a tax or customs duty offence.

Article 7 Cooperation with the Commission of the European Communities

1. The Member States and the Commission shall cooperate with each other in the fight against fraud, active and passive corruption and money laundering.

To that end, the Commission shall lend such technical and operational assistance as the competent national authorities may need to facilitate coordination of their investigations.

2. The competent authorities in the Member States may exchange information with the Commission so as to make it easier to establish the facts and to ensure effective action against fraud, active and passive corruption and money laundering. The Commission and the competent national authorities shall take account, in each specific case, of the requirements of investigation secrecy and data protection. To that end, a Member State, when supplying information to the Commission, may set specific conditions covering the use of information, whether by the Commission or by another Member State to which that information may be passed.

Article 8 Data protection responsibility for the Commission

The Commission shall ensure that, in the context of the exchange of information under Article 7 (2), it shall observe, as regards the processing of personal data, a level of protection equivalent to the level of protection set out in Directive 95/46/EC of the European Parliament and of the Council of 24 October 1995 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data (4).

Article 9 Publication of data protection rules

The rules adopted concerning the obligations under Article 8 shall be published in the Official Journal of the European Communities.

Article 10 Transfer of data to other Member States and third countries

1. Subject to any conditions referred to in Article 7 (2), the Commission may transfer personal data obtained from a Member State in the performance of its functions under Article 7 to any other Member State. The Commission shall inform the Member State which supplied the information of its intention to make such as transfer.
2. The Commission may, under the same conditions, transfer personal data obtained from a Member State in the performance of its functions under Article 7 to any third country provided that the Member State which supplied the information has agreed to such transfer.

Article 11 Supervisory authority

Any authority designated or created for the purpose of exercising the function of independent data protection supervision over personal data held by the Commission pursuant to its functions under the Treaty establishing the European Community, shall be competent to exercise the same function with respect to personal data held by the Commission by virtue of this Protocol.

Article 12 Relation to the Convention

1. The provisions of Articles 3, 5 and 6 of the Convention shall also apply to the conduct referred to in Article 2 of this Protocol.
2. The following provisions of the Convention shall also apply to this Protocol:
 - Article 4, on the understanding that, unless otherwise indicated at the time of the notification provided for in Article 16 (2) of this Protocol, any declaration within the meaning of Article 4 (2) of the Convention, shall also apply to this Protocol,
 - Article 7, on the understanding that the ne bis in idem principle also applies to legal persons, and that, unless otherwise indicated at the time the notification provided for in Article 16 (2) of this Protocol is being given, any declaration within the meaning of Article 7 (2), of the Convention shall also apply to this Protocol,
 - Article 9,
 - Article 10.

Article 13 Court of Justice

1. Any dispute between Member States on the interpretation or application of this Protocol must in an initial stage be examined by the Council in accordance with the procedure set out in Title VI of the Treaty on European Union with a view to reaching a solution. If no solution is found within six months, the matter may be referred to the Court of Justice by a party to the dispute.
2. Any dispute between one or more Member States and the Commission concerning the application of Article 2 in relation to Article 1 (e), and Article 7, 8, 10 and 12 (2), fourth indent of this Protocol which it has proved impossible to settle through negotiation may be submitted to the Court of Justice, after the expiry of a period of six months from the date on which one of the parties has notified the other of the existence of a dispute.
3. The Protocol drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, on the interpretation, by way of preliminary rulings, by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the protection of the European Communities' financial interests, of 29 November 1996 (5), shall apply to this Protocol, on the understanding that a declaration made by a Member State pursuant to Article 2 of that Protocol is also valid regarding this Protocol unless the Member State concerned makes a declaration to the contrary when giving the notification provided for in Article 16 (2) of this Protocol.

Article 14 Non-contractual liability

For the purposes of this Protocol, the non-contractual liability of the Community shall be governed by the second paragraph of Article 215 of the Treaty establishing the European Community. Article 178 of the same Treaty shall apply.

Article 15 Judicial control

1. The Court of Justice shall have jurisdiction in proceedings instituted by any natural or legal person against a decision of the Commission addressed to that person or which is of direct and individual concern to that person, on ground of infringement of Article 8 or any rule adopted pursuant thereto, or misuse of powers.
2. Articles 168 a (1) and (2), 173, fifth paragraph, 174, first paragraph, 176, first and second paragraphs, 185 and 186 of the Treaty establishing the European Community, as well as the Statute of the Court of Justice of the European Community, shall apply, *mutatis mutandis*.

Article 16 Entry into force

1. This Protocol shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the procedures required under their respective constitutional rules for adopting this Protocol.
3. This Protocol shall enter into force ninety days after the notification provided for in paragraph 2, by the State which, being a member of the European Union on the date of the adoption by the Council of the act drawing up this Protocol, is the last to fulfil that formality. If, however, the Convention has not entered into force on that date, this Protocol shall enter into force on the date on which the Convention enters into force.
4. However, the application of Article 7 (2) shall be suspended if, and for so long as, the relevant institution of the European Communities has not complied with its obligation to publish the data protection rules pursuant to Article 9 or the terms of Article 11 concerning the supervisory authority have not been complied with.

Article 17 Accession of new Member States

1. This Protocol shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.
2. The text of this Protocol in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Protocol shall enter into force with respect to any State that accedes to it ninety days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of this Protocol if it has not yet entered into force at the time of expiry of the said period of ninety days.

Article 18 Reservations

1. Each Member State may reserve the right to establish the money laundering related to the proceeds of active and passive corruption as a criminal offence only in serious cases of active and passive corruption. Any Member State making such a reservation shall inform the

depository, giving details of the scope of the reservation, when giving the notification provided for in Article 16 (2). Such a reservation shall be valid for a period of five years after the said notification. It may be renewed once for a further period of five years.

2. The Republic of Austria may, when giving its notification referred to in Article 16 (2), declare that it will not be bound by Articles 3 and 4. Such a declaration shall cease to have effect five years after the date of the adoption of the act drawing up this Protocol.

3. No other reservations shall be authorized, with the exception of those provided for in Article 12 (2), first and second indent.

Article 19 Depository

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depository of this Protocol.

2. The depository shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations and any other notification concerning this Protocol.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned Plenipotentiaries have hereto set their hands.

Done at Brussels, this nineteenth day of June in the year one thousand nine hundred and ninety-seven, in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Joint Declaration on Article 13 (2)

The Member States declare that the reference in Article 13 (2) to Article 7 of the Protocol shall apply only to cooperation between the Commission on the one hand and the Member States on the other and is without prejudice to Member States' discretion in supplying information in the course of criminal investigations.

Commission Declaration on Article 7

The Commission accepts the tasks entrusted to it under Article 7 of the Second Additional Protocol to the Convention on the protection of the European Communities' financial interests.

**Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Drugiego
Protokołu z dnia 19 czerwca 1997 roku do Konwencji o ochronie
interesów finansowych Wspólnot Europejskich**

**Oświadczenie Hiszpanii:
French**

RÉSERVE "Conformément aux disposition de l'article 18 l'Espagne se réserve le droit d'ériger en infraction pénale le blanchiment de capitaux liés au produit de la corruption active et passive, uniquement dans les cas graves de corruption active et passive."

English

RESERVATION "In accordance with the provisions of Article 18, Spain reserves the right to establish the money laundering related to the proceeds of active and passive corruption as a criminal offence only in serious cases of active and passive corruption."